

TANRININ YÜCELİĞİNİN SERGİLENMESİ

KİLİSE YAPISININ TEMEL
UNSURLARI
*Diyakonlar, İhtiyarlar, Toplulukça
Yönetim & Üyelik*

MARK E. DEVER

*Capitol Hill Baptist Kilisesine,
Tanrı'nın sevgi dolu lütfü sayesinde beni tanımaya,
hizmet etmeye ve sevmeye çağırdığı*

9Marks

Building Healthy Churches

www.9marks.org/

İÇİNDEKİLER

GİRİŞ

Bölüm I—DİYAKONLAR

Bölüm II—İHTİYARLAR

Bölüm III—TOPLULUK

Bölüm IV—ÜYELİK

SONUÇ

GİRİŞ

8. sınıftayken yazdığım bir yazıda “*polity*,” yani hükümet şekli ifadesini kullanmışım ve 24 yaşındaki öğretmenim bu kelimeyi hatalı bularak kırmızı bir çember içine almıştı. Bende delikanlılığım verdiği coşku ile öğretmenime sözlüğü götürüp bu kelimenin karşılığının olduğu sayfayı açtım ve bu kelimenin anlamını okudum “olayları idare etmek özellikle de toplumsal olayları düzenlemek ve yönetmek için kurulmuş olan bir organizasyon.” Demek ki hükümet, otoritenin uygulanmasını, düzenlenmesini ve idare edilmesini sağlayan yapıdır. Biz Hıristiyanlar, yaşamlarımızın temelini Kutsal Yazıların öğretişine uygun olarak kurmak için çabalarız. Bu durumda sormamız gereken soru şudur: Kutsal Yazılar, kilisenin yapısı ve yönetimi hakkındaki sorulara açık cevaplar vermekte midir? Eğer vermekte ise bu konuda Kutsal Yazıların öğretişi nedir?

Tabi ki biz Hıristiyanlar olarak Kutsal Yazıların vaaz vermek, imanlıları eğitmek, İsa Mesih’i takip etmenin sevincini anlamak, ruhsal açıdan gelişmek ve kilisenin büyümesi için müjdeciliği anlamamız konusunda yeterli olduğuna inanıyoruz. Ancak Kutsal Yazılar, Hıristiyanlar olarak bizlere kilisedeki hayatımızı *nasıl* düzenleyeceğimize dair bilgi vermiş midir yoksa bizler bu düzenleme konusunda geçmişteki en başarılı uygulamaları araştırıp tespit ederek mi bu sorulara cevap bulmak durumundayız? Yoksa Kilisemiz için tercih ettiğimiz idare biçimi önemsiz, kilise için bir şey değiştirmeyen bir konu mudur? Acaba bu konu pragmatik/faydacı bir yaklaşım ile ele alınıp en iyi işleyen gibi gözükün ve sorunlardan en fazla kaçabilen sistem mi tercih edilmelidir?

Ben Tanrı’nın Söz’ünde, O’nu sevmek ve O’na hizmet edebilmek için gerekli tüm açıklamaları, kiliselerimizin düzenlenmesi hakkında bilmemiz gereken bilgileri de dâhil ederek yapmış olduğuna inanıyorum. Bu inanç hem Baptist’lerin hem Congregationalist’lerin hem Presbiteryen’lerin hem de birçok diğer kiliselerin inanç açıklamalarında asırlardır net bir şekilde kabul edilmiş olduğu gibi günümüzde vaaz kürsülerindeki yerlerini almaları için, Tanrı’nın çağırılmış olduğu kişilerinde inancı budur. Açıkça ifade etmem gerekirse, Yeni Antlaşma’da kilisenin yönetimi hakkında bilgiler var dediğimde, yöntemlerimizin doğru olduğunu baştan kabul edip sonra da İncil’den alıntılar arayarak bu yöntemlerimizi haklı çıkartmaya çalışmıyorum. Bizim asıl amacımız Kutsal Kitap’ı inceleyip, kilisenin yapısı ve idaresi hakkında O’nda öğretilen temel bilgileri kabul edip arkasından kiliselerimizi İncil’deki öğretişe göre düzenlemek olmalıdır.

Yeni Antlaşma, ilk Hıristiyanların kiliselerini nasıl düzenledikleri hakkında örneklerle dolup taşmaktadır. Sayfaları arasında topluluğun bir araya gelmesi (*Elç. 20:7; İbr.. 10:25*), seçimler (*Elç 1:23-26; 6:5-6*), liderler (*Filp. 1:1; Elç 20:17, 28*), disiplin (*I Ko. 5*), bağış (*Rom. 15:26; I Ko. 16:1-2*), tavsiye mektupları (*Elç 18:27; II Ko. 3:1*), ayinlerin yönetimi (*Elç 2:41; I Ko. 11:23-26*) ve üyelik için gerekli olan vasıflar (*Mat. 28:19; Elç. 2:47*) tek tek ele alınmıştır. Tanrı, bir kilisenin yapısı hakkındaki birçok açıklamayı bizlere sözünde açıklamıştır.

Bizler için ise bu bulunmaz bir nimettir. Tanrı’nın Söz’ünün hem kişisel hayatlarımızın hem de kiliselerimizin hayatının düzenlenmesinde yetkin olduğundan emin olmak bizleri sonradan ortaya çıkan akımların boyunduruğundan kurtarmaktadır. Günümüzde bazı kilise liderleri kilise korosunun ve idari heyetlerin mutlaka olmasını kabul ederlerken,

ayinlerin bazen yapılması gerektiğini düşünmektedirler (eğer kilise zamanını dolduracak videodan yayınlanan vaazının daha hazır olmadığını düşünürlerse), ya da kilise üyeliğinin belki olması gerektiğini ifade ederler (daha yaratıcı bir fikir bulamazlarsa). Ancak Tanrı Söz'ü bizlerin kilise hakkındaki düşüncelerimizi hizaya sokmaktadır: Kutsal Kitap bu konudaki öğretimimizin prensiplerini ortaya koymuştur (ancak bu prensipler arasında biraz esnekliğe de yer vermiştir). Kutsal Kitap'ı okudukça kiliselerimizde vaaz ve üyeliğin bir mecburiyet olduğunu ancak koro ve heyetlerin ise zorunlu olmadığını görmekteyiz.

John L. Dagg (1794-1884), kilise düzeninin ve dini seremonilerin taze bir yürekte daha az önemli olduğunu hatta bazılarının görüşlerine göre bu konular ile alakalı zahmetli araştırmaların hem gereksiz hem de faydasız olduğunu dile getirmiştir. Ancak Kutsal Yazılar aracılığı ile İsa Mesih'in bizlere bu konular hakkında itaat etmeyi reddedemeyeceğimiz emirler verdiğini bilmekteyiz. Sevgi hem bizlerin itaatkârlığını harekete geçirir hem de O'nun isteklerinden emin olmak konusunda gerekli araştırmaları yapma isteğimizi de artırır. Bundan dolayı önümüzde duran bu araştırmaları, aşkın bir biçimde sevip hayranlık duyduğumuz ve her türlü gerçeğe hâkim olan Kutsal Ruh'un bizlere O'nun isteğini öğrenmemiz konusunda yardımcı olması için şevkle dua ederek gerçekleştirmeliyiz. (*Kilise Düzeni El Kitabı, syf. 12*)

Tüm bunları dikkate alarak, kilisenin yönetimi hakkındaki temel unsurlara Kutsal Kitap'ın öğretileri ışığında bakmak en doğrusu olacaktır. Ele alınması gereken birçok soru olmasına rağmen ben bu kitapta kilise yönetimi ile alakalı şu dört konu– diyakonlar, ihtiyarlar, üyelik ve toplululuğun kendi kendini yönetmesi. - üzerinde Kutsal Kitap'ın açık ve net bir biçimde ne öğrettiği üzerine yoğunlaşmak istedim. Kutsal Yazılar açık bir şekilde kilise idaresinin en temel dört unsurunun öğretilerini vermektedir – diyakonlar, ihtiyarlar, üyelik ve toplulukça yönetim. Rabbimiz, çabalarımızı O'nun kilisedeki topluluk olarak yaşamımız ile ilgili niyetlerini daha iyi anlamamız için kullansın.

DİYAKONLAR

- I. “Diyakon” Tanımlanmıştır**
  - A. Yeni Antlaşma Dünyasında Hizmet.
  - B. Kutsal Kitap’ta Hizmet.
  - C. İhtiyarlar ile Diyakonlar Arasındaki Ayrımı Muhafaza Etmek
- II. Tarihsel Arka plan**
  - A. İlk Dönem Kiliseleri
  - B. Diyakonların Görevleri
  - C. Roma ve Yunan Kiliseleri
  - D. Lutheran Kilisesi
  - E. Reformasyonda Diyakonlar
  - F. Presbiteryen Kilisesi
  - G. Baptist ve Congregational Kiliseleri
- III. Elçilerin İşleri 6. bölümde Diyakonlar**
  - A. Fiziksel İhtiyaçlar
  - B. Bedenin Birliği
  - C. Bütün Ruhsal Armağanların Amacı
  - D. Diyakonlar, Küçük Düşünen Kişilerden Atanamaz
  - E. Müjdecilik Hizmetine Destek
  - F. Diyakonluk İkinci Bir Yönetim Kurulu Değildir
  - G. Diyakonlar, Bazı Özel Hizmetleri Koordine Ederler
- IV. Diyakonların Nitelikleri**
  - A. I. Timoteyus 3
  - B. Bayanların Diyakonluk Durumu
- V. Özet**

B ö l ü m 1

D İ Y A K O N L A R

Günümüz kilisesinde en çok bilinen görevlerden olan Diyakonluk ile başlamakta fayda vardır. Geldiğiniz kilisenin mezhebine bağlı olarak “*diyakon*” kelimesi zihninizde, kendilerine özel tahsis edilmiş odalarındaki pırıl pırıl cilalı uzun masanın etrafında oturan, saçları kırışmış, varlıklı kişiler seklinde bir resim canlandırabilir. Ya da tam aksine zihnimizde ağır başlı, alçak gönüllü, muhtaçlara el uzatan, müjdecî çalışmalar ya da pastörlere özgü hizmetleri sunan kilise hizmetkârlarından oluşan kişilerin resimde canlanabilir. Günümüz kiliselerinde diyakonların durumu budur veya benzeri bir şekildedir ancak acaba Kutsal Kitap’ta ki konumları nedir?

I. “Diyakon” Aşağıdaki Gibi Tanımlanmıştır.

Yeni Antlaşma Dünyasında Hizmet

Hizmetkârlık kavramına bakışı açısından ele alındığında günümüz dünyası ile Yeni Antlaşma dünyasının birbirinden çok farklı olmadığını görürüz. O dönemde başkalarına hizmet etmek Grekler tarafından çok takdir edilen bir durum değildi. Hatta tam aksine o çağlarda Greklerin öncelikle hayranlık duydukları durum, bir kişinin kendi karakter ve kişiliğini geliştirmesi ve bunu yaparken de öz-saygısını ön planda tutup bunu muhafaza etmesiydi. Antik Grekler, diyakonların verdiği türde hizmetler için küçümseyici ifadeler kullanırlar ve bu hayat tarzını “hakir” görürlerdi.

Kutsal Kitap’ta Hizmet

Kutsal Kitap ise hizmet etmeyi çok farklı bir bakış açısı ile görmektedir. Modern tercümeelerde *diakonos* kelimesi çoğu zaman “hizmetkâr” olarak tercüme edilmiştir ancak bazı tercümeelerde ise direk “diyakon” kelimesi kullanılmıştır. *Diakonos* kelimesi genel anlamda hizmet etmeyi ifade etmektedir (örn., *Elçilerin İşleri 1:17,25; 19:22; Rom. 12:7; I Ko. 12:5; 16:15; Ef. 4:12; Kol. 4:17; II Tim. 1:18; Fil. 13; İbr. 6:10; I Pet 4:10-11; Esn. 2:19*), bazen yöneticileri kast etmektedir (örn., *Rom. 13:4*), bazen de fiziksel ihtiyaçları karşılama hizmetini yapanları kast eder (örn.ö *Mat. 25:44; Elçilerin İşleri 11:29; 12:25; Rom. 15:25, 31; II Ko. 8:4, 19-20; 9:1, 12-13; 11:8*). Yeni Antlaşma’da kadınlarında bu hizmet yarışında görev alabildikleri görülmektedir (ör *Mat. 8:15; Mar 1:31; Luk 4:39; Mat. 27:55; Mar. 15:41; Luk 8:3; Luk 10:40; Yu 12:2; Rom. 16:1*). Meleklerde benzer şekilde hizmet etmişlerdir. (ör:*Mat. 4:11; Mar 1:13*). Bazen özellikle de fiilen hizmet etmek kast edilmektedir (ör., *Mat. 22:13; Luk. 10:40; 17:8; Yu 2:5, 9; 12:2*). Her ne kadar bu tarz bir hizmet anlayışı Grekler dünyasında hor görülmekte idiye de İsa Mesih bu konuya çok farklı yaklaşmıştır. Yuhanna 12:26’da İsa Mesih, “Bana hizmet etmek isteyen, ardımdan gelsin. Ben neredeysem bana hizmet eden de orada olacak. Baba, bana hizmet edeni onurlandıracaktır” demiştir. İsa Mesih’in aynı çizgideki ifadelerine Matta 20:26’da (ç.rf.*Mar 9:35*) “Aranızda büyük olmak isteyen, diğerlerinin hizmetkârı olsun” ve Matta 23:11’de “Aranızda en üstün olan, diğerlerinin hizmetkârı olsun” rastlamaktayız.

Aslında İsa Mesih'in **kendisini** de bir diyakon olarak beyan ettiğini ayetlerde açıkça görmekteyiz (ör: *Matta. 20:28; Markos 10:45; Luka 22:26-27; ç.rf. Yuhanna 13; Luka 12:37; Rom 15:8*). Kutsal Kitap'ta Hıristiyanlar sık sık İsa Mesih'in ya da O'nun Müjdesinin hizmetkârı (diyakonu) olarak adlandırılmışlardır. Havarilerinde aynen bu şekilde resimlendiklerini (*Elçilerin İşleri 6:1-7*) görmekteyiz. Pavlus da sık sık hem kendisi hem de yanında hizmet edenler için diyakon ifadesini kullanmıştır, (ör: *Elçilerin İşleri 20:24; I Ko. 3:5; II Ko. 3:3, 6-9; 4:1; 5:18; 6:3-4; 11:23; Ef. 3:7; Kol. 1:23; I Tim. 1:12; II Tim. 4:11*). Kendisinden bahsederken de özellikle hizmet etmek üzere çağırılmış olduğu diğer uluslar arasına gönderilmiş bir diyakon olarak bahsetmiştir (*Elçilerin İşleri 21:19; Rom. 11:13*). Pavlus, Timoteyus'u İsa Mesih'in diyakonu olarak isimlendirmiştir (ör: *I Tim. 4:6; II Tim. 4:5*). Petrus Eski Antlaşma peygamberlerinden bahsederken onların bizler, yani Hıristiyanlar için birer diyakon olduklarını dile getirmiştir (*I Pet. 1:12*). Meleklerden diyakonlar (*İbr. 1:14*) olarak bahsedilmiştir ve hatta Şeytan'ın bile diyakonları olduğu belirtilmiştir (*II Ko. 3:6-9; 11:15; Gal. 2:17*).

İhtiyarlar ile Diyakonlar Arasındaki Ayrımı Muhafaza Etmek

İhtiyarların hizmeti ile Diyakonların hizmeti arasındaki ayrımı muhafaza etme konusunda ayrıca bir hassasiyet göstermemiz gerekmektedir. Aslında hem ihtiyarlar hem de diyakonlar "hizmet etme" işi ile ilgilenmektedirler ancak bu hizmet çok farklı şekillerde gerçekleşmektedir. Elçilerin İşleri 6'nın ilk yedi ayetinde diyakonluğun, atanan kişilerin çağırılmış oldukları geleneksel diyakonluk (yardım dağıtımı, muhtaçlara el uzatmak) ile havarilerin (arkasındanda ihtiyarların) çağırılmış oldukları Söz diyakonluğu olarak ikiye ayrıldığını görmekteyiz. Elçilerin İşleri 6'da tarifi verilmiş olan diyakonluk en azından idari sınıflandırması açısından kilisenin bekçileri/uşakları gibidir. Bu kişiler kilisenin içinde yer alan dünyevi ihtiyaçların giderilmesi ile ilgilenme durumundadırlar ki özellikle bu hizmet için kilise içinde bir grup oluşturmak çok önemlidir, aksi takdirde iki farklı hizmet gurubu olan— Söz'ün hizmetkârları (İhtiyarlar) ve Kilisenin hizmetkârları (Diyakonlar)— birbiri ile karıştırılır ya da ikisinden birisi zamanla unutulur. Kiliseler, ne Söz'ün vaaz edilmesini ne de birbirimizi sevme görevimizin yerine getirilmesi için gerekli olan birliğimizin kuvvetlendirilmesinin en temel unsuru olan üyelerin temel ihtiyaçlarının karşılanmasını ihmal etmemelidir. Kilise hayatının ve hizmetinin bu iki unsuru da çok önemlidir. Kiliselerimizde bu iki farklı hizmetin devam ettiğinden emin olmamız için diyakonlara ait hizmetler ile ihtiyarlara ait hizmetlerin arasındaki farkı belirlememiz şarttır.

II. Tarihsel Arka plan

İlk Dönem Kiliseleri

Havariler zamanında kiliseler içindeki durum gayet pürüzsüz idi, hem ihtiyarların hem de diyakonların seçimi gayet adil ve oturmuş bir düzen içinde devam etmekteydi. Yeni Antlaşma günlerinin hemen arkasından takip eden yıllarda da ihtiyarlar ve diyakonlar arasındaki farklı görevlendirme devam etmiştir. Zaman içinde ihtiyarların kilise içindeki yerleri başrahip ve rahipler seviyesinde kabul edilmeye başlanılırken, diyakonlar zamanla başrahip ve rahiplerden sonra sıralanmaya başlanmışlar ve genel görev olarak başrahip ya da gözetmenlere yardımcı olarak kabul edilmişlerdir. İlk dönem kiliselerinde bu mevkiler genellikle hayat boyu devam etmekteydi. Ancak bu mevkilerin görevleri bölgesel olarak farklılıklar sergileyebilmekteydi.

Diyakonların Görevleri

Diyakonların görevi genellikle şunlardı:
_ Kilisede Kutsal Kitap'ın düz ya da ilahi şeklinde okunması,

- _ Bağışların toplanması ve bağışçıların kaydının tutulması,
  - _ Bağışların başrahibe, kilise yöneticilerine, kendilerine, evlenmemiş kızlara, dullara ve fakirlere dağıtılması
  - _ Rabbin sofrasının dağıtılması,
  - _ Ayin esnasında duanın yönetilmesi, Rabbin sofrasından almaya hakkı olmayanların belirlenmesi ve bu kişilerin ayin gerçekleşmeden kiliseden ayrılmalarının sağlanması.
2. ile 6. Yüzyılları arasında Diyakonların görevleri özetle bu kadardı.

Roma ve Grek Kiliseleri

Roma kilisesinde piskoposluk hiyerarşik bir düzene girdikçe diyakonlukta da paralel bir gelişme yaşamıştır. Başrahibin kilise içerisindeki rolü oturdukça baş diyakonunda rolü oluşmuştur. Başdiyakon, bir bölgedeki diyakonların başındaki kişi konumundaydı ve günümüze uyarlandığında maliye bakanlığı gibi bir işleve sahipti. Roma'da ki başdiyakonun ne kadar önemli olduğunu belirtmemiz herhalde bir sürpriz olmayacaktır. Bir dönem sonra yolsuzlukların baş göstermeye başladığına ve özellikle baş diyakonların oldukça varlıklı kişilere dönüştüğünü ifade etmek için elimizde yeterli delil vardır. Ne yazık ki başkalarına hizmet etmekle görevli kişiler, zamanla kendi arzuları için başkalarını kendilerine hizmet ettiren kişilere dönüşmeye başlamışlardır. Bu ve diğer birçok sebepten dolayı orta çağda diyakonların etkisi ve nüfusu yavaş yavaş kaybolmaya başlamıştır. Fakirlere yardım ise Roma kilisesi topluluğu tarafından arafta daha az zaman geçirmeleri amacıyla Tanrı katında sevap olarak kabul edilmesi için yaptıkları bir ibadete dönüşmüştür.

Doğu Ortodoks kilise ise diyakonları, mesleklerine ve yeteneklerine göre sınıflandırıp kilisenin ilgili hizmeti için kullanacakları kişiler olarak görmüştür. Batıda ise Orta Çağa geldiğinde diyakon olmak demek rahipliğe atanmak-yani o çağda ihtiyarlardan olmaya giden yolda bir basamak kaydetmek demektir. Günümüzde Roma Katolik Kilisesinde ve Episkopsal Kiliselerde diyakonlar, tam olarak atanmış rahip olmadan önce bir senelik stajını dolduran kişiler olarak sınıflandırılmaktadırlar. İkinci Vatikan Konseyi, Roma Katolik kilisesinde daha Kutsal Kitap'a uygun, kalıcı ve şuankinden farklı bir diyakon sınıfı oluşturma yolunda adımlar atmıştır.

Lutheran Kilisesi

Luther, kilisenin ve kilisedeki fakir kişilerin fiziksel ihtiyaçlarını karşılamak için topluluğa düşen görevleri yeni baştan düzenlemiştir ancak Lutheran kiliseleri Yeni Antlaşma'da ki diyakon kavramına uygun bir diyakonluk uygulamasını hayata geçirmemişlerdir. Günümüzde ise Lutheran kiliselerinde uygulamalar çeşitlilik içermektedir. Bazı yerlerde diyakonlar hiç atanmamıştır bazı yerlerde ise rahiplere, özellikle müjdecilik ve rahiplere özgü hizmet işlerine yardımcı olması için atanmış kişilere diyakon ismi verilmektedir.

Reformasyonda Diyakonlar

Reformasyon esnasında özellikle daha müjdecî Protestan kiliselerinin birçoğunda, Kutsal Kitap'ta yazılmış olduğu gibi diyakonların ihtiyarlardan ve rahiplerden ayrı tutulması kabul görmüştür. Reformasyon döneminde Cambridge'deki Martin Butzer gibi bazı Protestanlar, diyakonların görevlerinin yeniden tanımlanması için ısrarcı olmuşlardır. Bu akımı takip eden grup, her kilisede atanması gerektiğine inandıkları diyakonların hizmetleri olarak, yardımı hak eden ve hak etmeyen ihtiyaçlıların gizlice belirlenmesi, ihtiyacı olanların tespit edilip bu kişilerin ihtiyaçlarının giderilmesi, ihtiyacı olmadığı halde yardım talep edenlerin kiliseden uzaklaştırılması, kiliseye yapılan bağışların muhasebesinin tutulması ve mümkünse kilise üyesi bağışçılarının kayıtlarının tutulması şeklinde tanımlamışlardır.

Presbiteryen Kilisesi

Presbiteryen kilisesinde ise diyakonlar verilen para yardımlarının idaresinden, fakir ve hasta kişilerin bakımından sorumlu kişilerdir (bu konuda yapılan tartışmaların kaynaklarından birisi ise günümüzde bu sorumlulukların kanunen laik devlete geçmiş olmasıdır). Diyakonlar, ihtiyarlardan ayrı bir gruptur ve ihtiyarlara karşı sorumludurlar. Bir zamanlar birçok Baptist ve **Congregational** kiliseleri aynen bu düzeni benimsemişti ve uygulamaktaydı. Günümüzde bu kiliselerden bu uygulamayı aynen takip edenler olduğu gibi bu düzeni belli bir seviyeye kadar uygulamayı sürdürenlerde vardır.

Baptist ve Congregational Kiliseleri

Günümüzde ise birçok Baptist ve **Congregational** kilisesinde diyakonlara daha çok ruhani hizmetler verilmeye başlanmıştır. Diyakonlar, rahibe birçok konuda yardımcı olmaya başlamışlardır ki bu hizmetlerin başında Rabbin sofrası gelmektedir. Özellikle ihtiyarlar kurulu oluşturmamış kiliseler başta gelmek üzere, diyakonlar kiliselerin finansal yönetici kurulu konumunu almışlardır. Bir kişi diyakon olarak atandığı zaman genellikle bir süre için aktif hizmette bulunsa da kendisine verilmiş bu ünvanı hayat boyu taşır.

Hıristiyanlar bugüne kadar diyakonluk konusunu bu şekilde ele almışlardır. Peki, acaba Kutsal Yazılar'da bizi uygulamalarımızı reforme etmeye mecbur bırakacak cinsten ayetler var mıdır?

III. Elçilerin İşleri 6. Bölümde Diyakonlar

Bildiğiniz gibi *diakonos* kelimesi Yeni Antlaşma'da defalarca kullanılmıştır. Bu konudaki en net örneği, diyakonluğun doğum anı olan Elçilerin İşleri 6. bölümde okumaktayız. Bu bölüme bakarak diyakonların aramızdaki hizmetlerinin üç boyutunu da görmemiz mümkündür.

Fiziksel İhtiyaçlar

Birinci vazife olarak diyakonlar, kilisenin fiziksel ihtiyaçları ile ilgilenmek durumundaydılar. Elçilerin İşleri 6:1-3'e bakalım: "*Grekçe konuşan Yahudiler, **günlük yardım dağıtımında** kendi dullarına gereken ilginin gösterilmediğini ileri sürerek İbranice konuşan Yahudilerden yakınmaya başladılar. Bunun üzerine Onikiler, bütün öğrencileri bir araya toplayıp şöyle dediler: Tanrı sözünü yayma işini bırakıp maddi işlerle uğraşmamız doğru olmaz. Bu nedenle kardeşler, aranızdan Ruh'la ve bilgelikle dolu, yedi saygın kişi seçin. Onları bu iş için görevlendirelim.*" Orijinal metinde kullanılan *diyakon* ifadesinde görüldüğü üzere bu ünvan, hizmetkâr, **yardım dağıtıcısı**, maddi işlerde ve el emeği gerektiren işlerde yardımcı anlamına gelmektedir. Bu ayetlerde diyakonların ilk hizmeti olarak fiziksel yardım dağıtımını gerçekleştirdiklerini açıkça görmekteyiz. Ancak özellikle altını çizmemiz gereken bir konu vardır: Elçilerin İşleri 6'daki diyakonlar bu hizmeti kendileri bir fiil gerçekleştirmemişlerdir, bu işin yerine getirilmesi için kilisedeki gerekli sayıda Hıristiyan'ı organize edip onlara liderlik ederek gerçekleştirmişlerdir.

Başkalarının özellikle de diğer Hıristiyanların ve hatta özellikle kendi topluğumuzdaki kişilerin ihtiyaçlarına göz kulak olmak, bu kişilerin hem fiziksel hem de ruhsal sağlığı için hem önemlidir hem de onlar için bir teşviktir, ancak asıl önemlisi Tanrı'nın onların ihtiyaçlarına göz kulak olduğunun somut bir şekilde hatırlatılmasıdır. Aynı zamanda bu hizmet dünyaya karşıda bir tanıklıktır. İsa Mesih, Yuhanna 13'de şöyle demiştir: "*Sizi sevdiğim gibi siz de birbirinizi sevin. Birbirinize sevginiz olursa, herkes bununla benim öğrencilerim olduğunuzu anlayacaktır.*" Bu bölümde bahsettiğimiz ihtiyacı olanların ihtiyaçlarına el uzatma, Hıristiyan usulü sevgi gösteriminin en güzel örneklerinden birisidir.

Tüm bunların altında yatan sadece ihtiyacı olan bir kişiye yardım etmekten de öte tüm Hıristiyanlığın birliğinin sağlanması ve muhafaza edilmesidir. Elçilerin İşleri 6’da gördüğümüz diyakonların ikinci hizmeti ise beden birliğine odaklanmaktır.

Bedenin Birliği

Eğer bu bölümün özüne bakarsak şu soruyu sorabiliriz, “diyakonlar oradaki dullara yardımcı olmak için aslında ne yapıyorlardı?” Diyakonların yaptığı şey dullar arasında yemek dağıtımının daha adil gerçekleşmesini sağlamaktır. Evet, yaptıkları şey buydu ancak bu neden bu kadar önemliydi? Çünkü *maddi* bir kayırma beden *ruhsal* birliğinde çatlaklara sebep olmaktadır. Elçilerin İşleri 6:1’e bakarsak: *“İsa’nın öğrencilerinin sayıca çoğaldığı o günlerde, Grekçe konuşan Yahudiler, günlük yardım dağıtımında kendi dullarına gereken ilginin gösterilmediğini ileri sürerek İbranice konuşan Yahudilerden yakınmaya başladılar.”* Bu ayetlerde net bir biçimde bir grup Hıristiyan’ın diğer bir grup Hıristiyan’dan şikâyet etmeye başladığını görmekteyiz. Zaten Havarilerin dikkatini çekip onları rahatsız eden durumda bu olmuştur. Havariler, sadece kilisenin hayırseverliğinin sergilemesi sorununa çözüm bulmaya çalışmamışlar aynı zaman da Kilise’nin birliğini sarsabilecek, bölünmelerin oluşmasına ve özellikle tehlikeli bir gelişme olan kültürel ayrışmalara gidebilecek bir duruma el koymuşlardır. Diyakonlar, kilisenin birliğini korumak ve muhafaza etmek üzere atanmış olan kişilerdir.

Bütün Ruhsal Armağanların Amacı

Gerçekten Kutsal Ruh’un kilisesine verdiği bütün armağanların amacı ruhça pekişmemiz ve cesaret bulmamızdır. Romalılar 1:11-12: *“Çünkü ruhça pekişmeniz için size ruhsal bir armağanı ulaştırmak üzere sizi görmeyi çok istiyorum. Yani, ben aranızdayken ben sizin, siz de benim, birbirimizin imanıyla cesaret buluruz demek istiyorum.”* Pavlus, Korintlilere Tanrı’nın armağanlarının (I Ko. 12:4-7,12) *“Herkesin ortak yararı için”* olduğunu belirtmiştir. İlk Hıristiyanlara I. Korintliler 14:12’de şöyle demiştir: *“Bu nedenle, siz de ruhsal armağanlara heveslendiğinize göre, inanlılar topluluğunu geliştiren ruhsal armağanlar bakımından zenginleşmeye bakın.”* Pavlus, Korintliler 14:26’da şöyle demiştir: *“Her şey topluluğun gelişmesi için olsun.”* John Calvin I. Korintliler 14:12 hakkında şunları dile getirmiştir: *“Pavlus, bir kişi kendisini kilisenin gelişmesi için adama konusunda ne kadar hevesli ise o kişi, o kadar daha fazla saygı duyulmayı hak etmektedir demektir.”* I. Petrus 4:10’da şöyle yazılmıştır: *“Her biriniz hangi ruhsal armağanı aldıysanız, bunu Tanrı’nın çok yönlü lütfunun iyi kâhyaları olarak birbirinize hizmet etmekte kullanın.”*

Diyakonlar, Küçük Düşünen Kişilerden Atanamaz

Elçilerin İşleri 6’da da açıkça gördüğümüz gibi kilisenin birliğini sağlamak ve kiliseyi geliştirmek diyakonların asli görevlerindedir. Bu yüzden de kilise hakkında olumsuz yaklaşımı olan bir kişinin diyakon olarak kiliseye iyi bir hizmet vermesini bekleyemeyiz. Diyakonlar sürekli olarak her şeyden yakınan, tutumları ve davranışları ile kiliseyi karıştıran kişiler olamazlar. Tam aksine diyakonlar kilisenin tampon bölgesi, bir bakıma darbe yutucu parçası gibidirler.

Bu yüzden de kilisede diyakon olarak görev yapacak olan kişiler asla küçük düşünen, bağnaz, katı tutumlu kişilerden atanmamalıdır. Diyakonlar, sadece kendi alanları ile ilgilenecekleri, o alandaki kendi hakları ve imtiyazlarını koruyacakları hatta bu alana yardım amacı ile bile karışmak isteyenlere karşı koyacakları bir sırça köşke yerleştirilmemelidirler. Diyakonlar haklarını savunmak ya da temsilciler veya lobiciler gibi fikirlerini kabul ettirmeye çalışmak durumunda değildirler. Tam aksine diyakonlar, bütün beden adına beden ihtiyaçlarını karşılamak için, beden bir parçası olarak, beden bütünlüğünün sağlığına katkıda bulunduğunu hissederek hizmet ederler. Daha da ötesi hizmetlerinin kilisenin tümünü

geliştirmek ve birleştirmek için icra edildiğinin başkaları tarafından da anlaşılmasını sağlamakla yükümlüdürler. Diyakonlar, bizi birbirimize bağlayan sevgi ve adanmışlık ile kuşanmış hizmetleri sunan kişiler olarak kilisenin bina edicileri olmalıdırlar.

Müjdecilik Hizmetine Destek

Başka bir açıdan bakıldığında diyakonların, *Havarilerin hizmetine destek* olmak için atandıklarını da görmekteyiz. Elçilerin İşleri 6:3'de Havariler, muhtaçlara yardım etmenin kilisenin, bir bakıma da kendi sorumluluklarından birisi olduğunu kavramışlardır. Ancak Elçilerin İşleri 6:3'de okuduğumuz gibi bu sorumluluğu kilisedeki bir ekibe devretmeyi kararlaştırmışlardır. Kısacası Diyakonlar, bir bütün olarak bedene hizmet etmekle aynı zamanda, asli görevleri başka olan havarilere/ihtiyarlara yardım etmektedirler.

Diyakonluk İkinci Bir Yönetim Kurulu Değildir

Diyakonlar, kilisede yer alan ayrı bir güç grubu değildir. Diyakonlar, kilise kararlarının onaylandığı ikinci bir yönetim kurulu değildirler. Diyakonlar, kilisenin asli eğitmenlerinin yapma imkânı bulamadıkları **hizmetleri**, yerine getirirler. Diyakonlar, Rabbin Söz'ünü yayan havarilere hizmetlerinde yardımcı olmuşlardır. Günümüzde de diyakonları, ihtiyarlara hizmetlerinde hem teşvik etme hem de destek verme konusunda en önde koşan kişiler olarak görebiliriz. Bu durumda kiliseye diyakon olarak hizmet verecek olan kişilerin, kilisedeki hizmet konusunda en hevesli, destek vermede gönüllü kişilerden seçilmesi daha uygundur. Bu kişilerde cesaretlendirme armağanı aranmalıdır ki diyakonların hizmetinden daha az değil daha çok insan faydalanmış olsun.

Diyakonlar Bazı Özel Hizmetleri Koordine Ederler

Washington, D.C.'deki kilisemizde diyakonlar, kilise içindeki fikir tartışmalarında mücadele eden değil daha çok kilisenin belli hizmetleri ile uğraşan kişiler olarak atanmışlardır. Bizlerin umudu ve duası diyakon olarak hizmet veren kişilerin her birinin bizi değişik hizmetleri vasıtası ile daha çok birleştirmeleri, bireylere yardımcı olmaları, bedene hizmet etmeleri ve tüm bu hizmetlerinde Tanrı'yı yüceltmeleridir. Kilisemizdeki bir diyakon kilisenin misafirperverliği hizmetini koordine eder, bir başkası kilisenin radyo ve internet hizmetinin sorumluluğunu almıştır, bir diğeri kilisenin ses sisteminden sorumludur ve bir başka diyakon üyeler ile ilgilenir. Şu an kilisemizde diyakon ünvanını taşıyan ondört farklı hizmet için ondört farklı diyakon vardır. Eğer bir hizmet sahasına daha fazla ihtiyaç yoksa kilise olarak o diyakonluğu fesih ederiz. Bedenin ihtiyaçlarına ve oluşan fırsatlara göre eğer mevcut bir hizmet alanı gelişme sergiliyorsa o zamanda o hizmet alanını ikiye bölüp iki diyakon atarız ya da yeni bir hizmet dalı yaratıp oraya atama yaparız.

Bu diyakonlarında kilisenin insan kaynaklarını en iyi şekilde kullanmasını bekleriz. Diyakonların bizler için dua etme de gayretli, tüm bedeninin üyelerini tanıma konusunda hevesli, kilisenin hizmetini bir bütün olarak geliştirmesi için oluşturacakları koordinasyonlarda başarılı olmalarını ümit ederiz. Diyakonların bizlere sundukları hizmetler, hiç de kolay işler değildir. Diyakonlar, bu ünvanı taşıdıkları süre boyunca kilise için sorumlu oldukları hizmetlerinin, diyakonluk hizmeti olduğunun bilincinde olmalıdırlar. Kardeşlerin yüreklerini hizmet için geliştiren, onlara kilisenin gelişimi için gerekli olan şu ya da bu hizmetteki yerlerini anlamaları konusunda yardımcı olan diyakonlara sahip olmak, bizler için bir lütüftür. Diyakonlar kilisemizi, aktiviteleri ve yaratıcılıkları sayesinde sadece şu an üzerinde çalıştıkları ve sorumluluğunu aldıkları hizmet ile değil, çok daha uzun bir süre boyunca bereketleyeceklerdir.

IV. Diyakonların Nitelikleri

I. Timoteyus 3

I Timoteyus 3:8-13’de Pavlus, Efes kilisesinin lideri olan Timoteyus’a diyakonların özelliklerini şu şekilde sıralamıştır: “*Aynı şekilde topluluğun görevlileri, özü sözü ayrı, şarap tutkunu ve haksız kazanç peşinde koşan kişiler değil, ağırbaşlı kişiler olmalı. Temiz vicdanla imanın sırrına sarılmalıdırlar. Bunlar da önce sinansınlar; eleştirilecek bir yönleri yoksa, o zaman görev alsınlar. Aynı şekilde görevli kadınlar iftiracı değil, ağırbaşlı, davranışlarında ölçülü ve her bakımdan güvenilir olmalıdırlar. Görevliler, tek karılı, çocuklarını ve kendi evlerini iyi yöneten kişiler olsunlar. Görevlerini iyi yapanlar, kendileri için iyi bir yer edinirler ve Mesih İsa’ya olan imanda büyük cesaret kazanırlar.*” Bu ayetlerde bahsi geçen karakteristik özellikleri Elçilerin İşleri 6. bölümde diyakon olarak seçilen kişilerin özellikleriyle birleştirdiğimiz zaman, diyakon olarak hizmet etmek için seçilecek kişilerin “Kutsal Ruh ile doludur” olarak bilinen kişiler olması şarttır. Diyakonlar, her ne kadar ruhsal değil daha çok dünyasal işlerden sorumlu olsalar da, yaptıkları hizmet ruhsal bir hizmettir. Diyakonların bilge olmaları gerekir. Topluluk tarafından, topluluğun tam güveni ile seçilmiş olmaları gerekir. Hizmetlerini ilgilendiren konularda sorumluluk alma konusunda hevesli ve kararlı olmalıdırlar. Bu kişiler saygı hak eden, samimi, kötü alışkanlıklar ile ilgili sorunlar yaşamayan, haksız kazanç peşinde olmayan, imanın derin gerçeklerine yürekten inanmış, sınanmış, herkes tarafından takdir gören, tek eşli bir hayat yaşayan, kendi işini ve evini iyi bir şekilde idare edebilen kişiler olmalıdırlar.

Bayanların Diyakonluk Durumu

Diyakonların “tek karılı” olmasının istenmesi bayanları diyakonluk makamının dışına itmemektedir. Örneğin Romalılar 16:1’de bahsi geçen Kenhere’deki inanlılar topluluğunun görevlisi olan Fibi gibi daha bir çok yerde bayan diyakona rastlamaktayız. Baptist kilisesinin bayan diyakondan oluşan uzun tarihi, bizim kilisemizi de etkilemiş ve imanlı bayanlar diyakonlar olarak verdikleri hizmeti sevinçle kucaklamamızı teşvik etmiştir. Ancak sadece I. Timoteyus 2. bölümde değil, Kutsal Kitap’ta yer alan sayısız ayetlerde erkeğin liderliğinin vurgulandığını görürüz. Bu yüzden diyakonluğu ve ihtiyarlığı birleştirmiş ya da günümüzde birçok kilisede olduğu gibi bu iki ayrı gurubun hizmet alanlarını bir biri ile karıştırmış kiliseler, bayanları bu ünvana atama konusunda çok hassas olmalıdırlar. İhtiyarların kendine has görevleri açık ve nettir, ihtiyarların erkek olma zorunluluğu da aynı açıklıkla ifade edilmiştir. Bayanların da diyakonlar olarak hizmet verebileceği Kutsal Kitap’ta belirtilmiş olduğuna göre, kız kardeşlerimizi özgürce bu hizmetlerde diyakon ünvanının ağırlığı altında sorumluluk almak üzere teşvik etmemiz gerekir.

V. Özet

Özet olarak diyebiliriz ki Yeni Antlaşma’da, Elçilerin İşleri 6. bölümde diyakon hizmetinin üç temel unsuru belirtilmiştir—*Rabbin Söz’ünün havarilerinin altında, beden bütünlüğünü sonuna kadar korumak için kilisenin ihtiyaçları ile ilgilenmek.*

1. Diyakonlar, ihtiyarların hizmetlerine destek vermeli,
2. Bedeni birleştirmede ve bütünlüğü korumada azim göstermeli
3. İhtiyacı olanlara yardım için her an hazır olmalıdırlar.

Diyakonlar, teşvik edicilerdir, barış sağlayanlardır ve kilisenin hizmetkârlarıdır. Dietrich Bonhoeffer şöyle demiştir, “Kilisenin ihtiyacı olan şey, göz kamaştırıcı kişilikler değil İsa Mesih’e ve kardeşlerine sadık bir şekilde hizmet eden kişilerdir,” (*Bonhoeffer, Life Together, syf. 109*).

İHTİYARLAR

I. İhtiyarların Sayısı

II. İhtiyarların Nitelikleri

- A. Bayanlar Kiliseye İhtiyar Olarak Atanamazlar
- B. I. Timoteyus 3
- C. Kilisedeki Liderliğin Amacı
- D. Kiliselerimiz İçin Rabde Olan Liderler Bulmak

III. Tarihsel Bakış

- A. “İhtiyarlar” Kelimesinin Orijinal Metindeki İfadesi
- B. Presbiteryenlikte İhtiyarlar
- C. Baptistlikte İhtiyarlar

IV. İhtiyarlar ve Kilise Personelinin İlişkisi

V. İhtiyarlar ve Diyakonların İlişkisi

- A. Niteliklerdeki Benzerlikler
- B. Niteliklerdeki Farklılıklar—Elçilerin İşleri 6
- C. Öğretme ve Otorite Yetkileri

VI. İhtiyarlar ve Pastörün İlişkisi

- A. Yeni Antlaşma’da “Pastör”
- B. Pastör Ünvanına Kısa Bir Bakış
  1. Bazı Görevlilerin Sürekli Yer Değiştirmek Zorunda Kalması
  2. Bazı Görevlilerin Hayat Boyu Kilise Tarafından Desteklenmesi
  3. Pavlus Özellikle Timoteyus’a Hitap Etmiştir
  4. İsa Mesih “Kilisenin Sözcüsüne” Hitap Etmiştir
- C. Bir İhtiyar Olarak Pastör

VII. İhtiyarlar ve Kilisenin İlişkisi

- A. Beş Karakteristik Özellik
  1. Tam Bir Kabulleniş
  2. Yürekten Bir Güven
  3. Rabde Olmanın Kanıtları
  4. Samimi Titizlik
  5. Meyve Veren İşler
- B. Pastörlere (Kilise Liderlerine) Saygı

VIII. Otorite Armağanı Üzerine

B ö l ü m 2

İHTİYARLAR

Sıradaki hizmet grubu, diyakonlar kadar önemli olmakla beraber biz Hristiyanların hayatlarında daha temel bir yere sahip olan — *ihytiarlar*dır.

I. İhtiyarların Sayısı

Yerel bir kilisede ihtiyarlar ünvanını almış kişilerin birden fazla olması gerektiği, *ihytiarlar* hakkındaki ilk bilmemiz gereken unsurdur. Yeni Antlaşma'da her hangi bir toplulukta kaç adet ihtiyar atandığına dair bir bilgi verilmemiş olmasına rağmen, “*ihytiarlar*” ünvanı hep çoğul olarak kullanılmıştır (ör, *Elçilerin İşleri* 16:4; 20:17; 21:18; *Titus* 1:5; *Yakup* 5:14). İsrail’de hem İncil’in ilk dört kitabında hem de Elçilerin İşleri kitabında hep birden fazla *ihytiar* seçildiğini görürüz. Cennetteki ihtiyarlardan bahsedilirken de birden fazla ihtiyardan bahsedilmiştir (*Esn.* 5:14; 11:16; 19:4). Elçilerin İşleri 11:30’da da ihtiyarlar sayı olarak birden fazladır. Elçilerin İşleri 14:21-23’de şöyle yazılmıştır: “Pavlus ayağa kalkıp kente döndü. Ertesi gün Barnaba’yla birlikte Derbe’ye gitti. O kentte de Müjde’yi duyurup birçok öğrenci edindiler. Pavlus’la Barnaba daha sonra Listra, Konya ve Antakya’ya dönerek öğrencileri ruhça pekiştirdiler, imana bağlı kalmaları için onlara cesaret verdiler. «Tanrı’nın Egemenliğine, birçok sıkıntıdan geçerek girmemiz gerek» diyorlardı. İmanlılar için her toplulukta ihtiyarlar seçtiler. Dua ve oruçla onları, inanmış oldukları Rab’be emanet ettiler.” Elçilerin İşleri 15’in 2, 4, 6, 22 ve 23 nolu ayetlerinde ihtiyarlardan gene çoğul olarak bahsedilmektedir. Elçilerin İşleri 16:4’de de ihtiyarlardan çoğul olarak bahsedilmektedir. Elçilerin İşleri 20:17’de Pavlus, “Milet’ten Efes’e haber yollayarak inanlılar topluluğunun ihtiyarlarını yanına” çağırtmıştır. Elçilerin İşleri 21:28, I. Timoteyus 4:14 ve 5:17’de aynı ifadeyi görmemiz mümkündür. Titus 1:5’de, Pavlus şöyle demiştir: “Geriye kalan işleri düzene sokman ve sana buyurduğum gibi her kentte ihtiyarlar ataman için seni Girit’te bıraktım.” Yakup 5:14’de hasta kişiler için inanlılar topluluğunun (tekil) ihtiyarlarının (çoğul) çağırılması buyrulmaktadır. I. Petrus 5:1’de Petrus, “Bu nedenle aranızdaki ihtiyarlara, ben de onlar gibi bir ihtiyar..” diyerek seslenmiştir. Benzer bir şekilde II. ve III. Yuhanna’da havari kendisinden tekil olarak ihtiyar diye bahsetmiştir. I. Timoteyus 5’de eğer bir ihtiyar hakkında bir suçlama yöneltilirse ne yapılması gerektiği hakkında, kısa bir kilise hukuku bilgisi ile karşılaşırız. Temel olarak Yeni Antlaşma’da her bir kilise için tek bir adet değil, birden fazla ihtiyarların atanmış olduğunu görmekteyiz.

II. İhtiyarların Nitelikleri

Bayanlar Kiliseye İhtiyar Olarak Atanamazlar

Kimler ihtiyar olarak atanabilir? İhtiyarların nitelikleri nelerdir? Kutsal Kitap’ta, ihtiyarların nitelikleri açık bir biçimde I. Timoteyus 3 ve Titus 1’de sıralanmıştır.

I. Timoteyus 3’e bakmadan önce I. Timoteyus 2’de dikkat çekilen önemli bir konuyu atlamamamız gerekir—Tanrı, bayanların ihtiyarlar heyetine atanmalarını arzulamamaktadır. Bu bölümün anlaşılmasının zorluğu yüzünden bu konu hakkında birçok itirazlar yükselmiştir.

Anlaşılması zor olan bölümler karşısında izlememiz gereken yol, bu bölümlerin varlığı yüzünden açık olan ayetler hakkında şüphe duymak yerine Kutsal Yazılar'ın açık ve net kısımlarına sarılıp, Tanrı'ya anlayamadığımız bölümler hakkında bizleri aydınlatması için dua etmek olmalıdır. I. Timoteyus 2'de açık olan bir ayete bakalım: “Kadının ders verip erkeğe egemen olmasına izin vermiyorum.” Bu ayete baktığımızda Pavlus'un ne tarz bir egemenlikten bahsettiğini kesin olarak söyleyemeyiz ancak bayanların ders vermesi hakkında direk bir yasaklama olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. İlk dönem kiliselerinin uygulaması yaratılıştan gelen erkeğin kadının üzerindeki egemenliğinin kilise düzeninde aynen devam etmesi yönündedir. Galatyalılar 3:28'de açıkça İsa Mesih'de erkek kadın ayrımının olmadığı belirtilmiştir ancak bu cinsiyetler arasındaki farklılıkları göz ardı etmemiz anlamına gelmez. Bu ayette kast edilen, Rabbin kurtuluş lütfunun, erkek kadın demeden herkesi, eksiksiz ve kutlu bir şekilde kapsamasıdır.

I. Timoteyus 3

Bu konuya değindikten sonra I. Timoteyus 3:1-7'ye bakabiliriz: “....gözetmen, ayıplanacak bir yönü olmayan, tek karılı, davranışlarında ölçülü, sağduyulu, saygın, konuksever, öğretmeye yetenekli biri olmalı. Şarap düşkününü ve zorba olmamalı; uysal, kavgadan ve para sevgisinden uzak biri olmalı. Kendi evini iyi yönetmeli, çocuklarına söz dinletip kendisine tam bir saygı göstermelerini sağlamalıdır. ....Gözetmen, yeni iman etmiş biri olmamalıdır. .... topluluğun dışında olanlarca da iyi bir insan olarak tanınmalıdır...” Trinity Evangelical Divinity okulunda Yeni Antlaşma profesörü olan D.A. Carson, bu nitelikler listesinin en önemli özelliğinin, öneminin vurgulanmamış olmasıdır demiştir. Kast etmek istediği şey ise, aslında öğretim yetkisi hariç bu listede ve Kutsal Kitap'ta yer alan diğer bütün nitelikler sadece ihtiyarlar için değil bütün Hıristiyanlar için bir mecburiyettir. Bu ayetler, ihtiyarların karakteristik özellikleri hakkında yeterli bilgiyi vermiş olmalarına rağmen eminim ki Pavlus bile bu listenin tam anlamıyla eksiksiz olduğu iddiasında bulunmazdı. Pavlus'un amacı ise aranan karakteristik özelliklerinden, o çağdaki yaygın kültürde bile erdemli olarak kabul edilen bir kişinin özelliklerine uyanları sıralamak olmuştur.

Kilisedeki Liderliğin Amacı

Kilise liderliğinin amacı, gerçeğin tanıklığının yapılarak dünyaya Tanrı'nın yüceliğinin ilan edilmesidir. Kendi aralarındaki sorunları, kilise içinde halletmeyip dışarıda devlet mahkemesinde adalet arayarak, kilisenin iç işlerine, imansızları yani Hıristiyan ahlak değerlerinden uzak olanların karıştırılması karşısında Korintliler'e Pavlus'un sert bir tepki vermesinin sebebi budur. Hem imanlıların kendi içinde sorun yaşamaları hem de bunu dışarıdaki mahkemelerde çözmeye kalkışmaları açık bir şekilde Kutsal Kitap'ın tanıklığına vurulan bir darbe olmuştur. Pavlus'un Timoteyus'a yazdığı ilk mektup, Tanrı'nın, müjdesinin bağışlayıcı ve ümit dolu yolunun ilan edilmesi ve günahkârların kurtarılması ile gerçekleşip, kilise aracılığı ile yüceltilmesinde sekmeye sebep olacak olan Efes kilisesindeki sahte öğretişlerde bulunan kişiler hakkındadır. Pavlus'un I. Timoteyus 3 ve Titus 1'de ortaya koyduğu nitelikler, bir Hıristiyan'ın taşıması gereken erdemlerin hepsini kapsamaz. Bunlar kilise liderlerini seçecek ve gözetleyecek olan kişilerin, lider adaylarında aramaları gereken niteliklerin listesidir. Düzenli bir şekilde Kutsal Kitap okumak iyi bir alışkanlıktır ve dua etmek bir mecburiyettir ancak Pavlus bu listeye bu temel unsurları bile koymaya gerek duymamıştır. Ancak bir kilisede ihtiyarlık ünvanını taşıyacak kişilerde bu niteliklerin aranacağını dile getirmeye gerek bile yoktur. Katıldığım bir eğitimde bahsi geçen niteliklerin aslında bütün Hıristiyanların karakteristik özellikleri olması gerektiği öğretilmişti. Bence Pavlus'un amacı, faturalarını zamanında ödemek, neşeli olmak, alçakgönüllü ve yardım sever olmak benzeri, imansızların bile takdir edeceği niteliklere sahip olmamız gerektiğini vurgulamaktır.

Kiliselerimiz İçin Rabde Olan Liderler Bulmak

Peki, kiliselerimiz için bu niteliklerdeki liderleri nasıl bulacağız? Rabbin bilgeliği için dua edeceğiz. O'nun Söz'ünü, özellikle de bu sorumluluğu alacak olan kişilerin niteliklerinin açıkça ifade edildiği I. Timoteyus ve Titus'u okuyacağız. Kilise liderlerimizi seçerken dünyasal standartlara bakarak karar vermeyeceğiz. Bazı kiliselerin yaptığı gibi topluluk içinde yer alan toplumdaki lider konumundaki kişileri tespit edip onları topluluğun lideri konumuna atamayacağız. Os Guinness, *Şeytanla Akşam Yemeği* isimli kitabında Japon bir iş adamının kendisini ziyaret eden Avustralyalı bir iş adamına söylediği bir sözden alıntı yapmıştır: "Budist bir liderle tanıştığım zaman karşımda kutsal bir adam görüyorum ancak ne zaman bir Hıristiyan liderle tanışsam karşımda bir iş adamı veya siyasetçi görüyorum." Bizim görevimiz topluluğumuz için, kilise liderliğine yakışacak bir şekilde ruhta meyveleri olan, karakteri olgun, düzgün itibara sahip ve Rabbin Söz'ünü ele almada yetenekli kişileri seçmektir. Kilise liderlerinin karakteri aslında kendisinden çok topluluk için önemlidir. Bu kişilerin para sevdalısı olmayan, kilise dışındakilere karşı sevgi besleyebilen birisi olması gerekir ki zaten misafirperverlik budur. Gerçek bir kilise lideri kendisini değil her zaman karşısındakini düşünendir.

III.Tarihsel Bakış

"İhtiyarlar" Kelimesinin Orijinal Metindeki İfadesi

Tarih boyunca bütün kiliselerde, değişik isimlerle anılsalar da ihtiyarların hizmetlerini üstlenen çeşitli kişiler olmuştur. Yeni Antlaşma'nın orijinal Grekçe metninde, bu ünvan için en sık rastlanan iki kelime *episcopos* (gözetmen) ve *presbuteros* (ihtiyar) kelimeleridir.

Presbiteryanlıkta İhtiyarlar

Günümüzde "ihtiyar" kelimesini duyan kişinin aklına ilk gelen şey "Presbiteryenler" olabilir. Ancak on altıncı yüzyılda kurulan ilk Congregational kiliselerde, *ihthiyarlık* ünvanının kaynağının Yeni Antlaşma olduğu öğretilmiştir. Tarihsel açıdan bakıldığında ihtiyarlar ile Presbiteryenleri bağdaştırmak yanlış değildir ancak ihtiyarları *sadece* Presbiteryenler ile bağdaştırmak yanlıştır. Aynı şekilde bu ünvanın Baptistler tarafından kullanılmadığını düşünmekte hatalıdır.

Baptistlikte İhtiyarlar

18. ve 19. Yüzyıl Amerikan Baptist Kilisesinde ihtiyarlık ünvanına yer verilmekteydi (*Robertson's Life of Broadus, syf. 34; O. L. Hailey, J. R. Graves, syf. 40*). Güney Baptist Kurultay'ının ilk başkanı olan W. B. Johnson, kilise yaşamı hakkında yazmış olduğu kitapta, yerel bir kilisede birden fazla ihtiyar olması gerektiği fikrinin ateşli bir savunmasını yapmıştır. Kutsal Yazılar'ın göz ardı edilmesinden ya da o asırlarda kilise sayısının aşırı hızlı bir şekilde artmasından dolayı, bu ünvanı taşıyan liderler yetiştirme ve atama uygulaması zaman içinde azalmıştır. Ancak Baptistler arasında İncil'de yer alan bu ünvan hakkında ne yapılması gerektiği tartışması devam etmiştir. Yirminci Yüzyılın başı kadar geç bir döneme kadar Baptist yayınlarda, kilise liderlerinin "ihtiyar" ünvanı ile anıldığını görmekteyiz. Günümüz Baptist kiliselerinde bu uygulamanın yaygın olmadığını görsek de, eski usule geri dönme konusunda bir eğilim olduğu ve bu eğiliminde iyi bir eğilim olduğu aşikârdır. Hıristiyanlığın ilk kiliselerinde ihtiyaç duyulan bu sisteme bugünde ihtiyaç vardır.

Hem bu konuya açıklık getirmek hem de ihtiyar ünvanının tam olarak ne anlama geldiğini anlamamız için ilk önce ihtiyarlar ile kilise personelinin sonra da ihtiyarlar ile

diyakonlar arasındaki farkı ortaya koymak gerekir. Arkasından da kilise pastörünün diğer ihtiyarlar ile arasındaki ilişkiyi konumlandırmamız uygun olacaktır.

IV. İhtiyarlar ve Kilise Personelinin İlişkisi

Kilisemizde yer alan ve hem öğretim hem de ziyaretler gibi birçok konuda çok faydalı hizmetlerde bulunan yardımcı pastörler (yakında ilahiyet fakültesine gidecek olan, hizmette faydalı genç imanlı erkekler), genellikle ihtiyarlar heyetinde yer alamazlar. Bu maddenin tüzüğümüzde yer almasının asıl sebebi ise kilisemizin topluluğu olarak asıl sorumluluğumuzun sadece ihtiyarlar atamak değil, bu ihtiyarların aramızda büyüyüp yetiştiğine şahit olarak aynı zamanda ruhsal açıdan meyve veren bir kilise olmak olduğunun altının çizilmesidir. Kilisemizde atanmış olan beş ihtiyardan üçünün kilise dışında işleri varken sadece ikisi kiliseden maaş almaktadır ki bunlardan birisi kilise pastörü olan benim ve diğeri de kilise yöneticimiz olan kişidir.

V. İhtiyarlar ve Diyakonların İlişkisi

Doktrinde olmasa da uygulamada birçok kilise, diyakonların ve ihtiyarların Yeni Antlaşma'daki rollerini birbirine karıştırmaktadır. Bir önceki bölümde gördüğümüz gibi diyakonların vazife alanları kilise yaşamının işlevsel detaylarıdır: idare, bakım ve kilise üyelerinin fiziksel ihtiyaçları. Bu hizmetlerin tek bir amacı vardır, kilisenin birliğinin ve Rabbin Sözü hizmetinin desteklenmesi.

Niteliklerdeki Benzerlikler

I. Timoteyus 3. bölümde en dikkat çekici olan diyakonlar ile ihtiyarların nitelikleri sıralanırken farklılıklar değil benzerlikler ortaya konulmuş olmasıdır. Hem gözetmenler

(*ihiyarlar*) hem de *diyakonlar* ayıplanacak bir yönü olmayan, tek karılı, davranışlarında ölçülü, sağduyulu, saygın ve konuksever olup, şarap düşkününü ve zorba olmamalıdır. Aslında nitelikler olarak sayılanlar tıpatıp aynı iken, Pavlus ve diğer ilk Hıristiyanların *bu lider guruplarını birbirinden ayrı* olarak atamaları kayda değer bir durumdur.

Niteliklerdeki Farklılıklar

Elçilerin İşleri 6. bölümde ise tam aksine diyakonların ve ihtiyarların rolleri ve sorumlulukları arasındaki temel ayrımı görürüz. Elçilerin İşleri 6:2'de Yerusalemlerdeki kilise içinde çıkan huzursuzluk karşısında, “*Onikiler, bütün öğrencileri bir araya toplayıp şöyle dediler: «Tanrı sözünü yayma işini bırakıp fiziksel işlerle uğraşmamız doğru olmaz»*” demişlerdir. Bu ayete bakarak zaten ihtiyarların en önemli sorumluluğunun Rabbin Sözü hizmeti olduğunu açıkça anlayabiliriz. Tabii ki ihtiyarların sorumluluğu sadece bununla da kalmaz, Rabbin sözü bütün kilisenin merkezidir. Elçilerin İşleri 6:4'de ihtiyarların asli görevi açıklanmıştır: “*Biz ise kendimizi duaya ve Tanrı sözünü yayma işine adayalım.*” Bir başka deyiş ile ihtiyarlar *Rabbin Sözü'nün Diyakonlarıdır*. Bu açıklama bölüm ilerledikçe karşımıza çıkan (Elçilerin İşleri 15 ve Elçilerin İşleri 20) diğer ayetler ile uyum içerisinde olduğu gibi aynı zamanda ihtiyarların öğretim görevi olduğunu bizlere açıklamaktadır. Bu ayetlere baktığımızda özet olarak ihtiyarların temel rolünün Rabbin halkına Rabbin sözünü öğretmek liderlik etmek olduğunu söyleyebiliriz. Bu öğretim ise iki şekilde gerçekleşir: Rabbin Sözü'nün halka müjdelenmesi ve yaşamlarının tanıklığı.

Öğretme ve Otorite Yetkileri

Konuyu toparlamak gerekirse, bir *İhtiyar*'ın otoritesi direkt olarak onun öğretme hizmeti ile alakalıdır. Bir ihtiyar kendi sürüsüne iyi bakan çoban gibi olmalıdır. İhtiyarlar kilisede gözetmenlik sorumluluğunu yerine getirmelidirler. Elçilerin İşleri 6'da toplulukta kilisenin idaresi hakkında bir teklif götürdüklerini görmekteyiz. Pavlus, I. Timoteyus 5'de şöyle demiştir: “*Topluluğu iyi yöneten ihtiyarlar, özellikle Tanrı sözünü duyurmak ve öğretmek için emek verenler iki kat saygıya layık görülsün*” Temel olarak ihtiyarların görevi kiliseyi sabır ve titiz öğretişler ile yönetmektir. Diyakonların ve ihtiyarların rolleri ve sorumluluklarını birbirinden ayırmak birçok kilise için çok büyük fayda sağlayacaktır.

VI. İhtiyarlar ve Pastörün İlişkisi

“Kutsal Kitap'ta ihtiyarların yanında ya da aralarında bir baş pastör olmasına dair bir öğretiş var mıdır?” şeklinde bir soru sorarsanız benim cevabım şu olacaktır: “Hayır, direkt olarak değil.” Ancak, kilisenin genel anlamda topluluğuna ve dışarıdan gelenlere karşı öğretiş verme konusunda birinci sorumluluk sahibi olan pastörün, ihtiyarlar heyetinde bir yer tahsis edilmesi işin doğasına uygundur.

Yeni Antlaşma'da “Pastör”

“Pastör” kelimesi Yeni Antlaşma'nın orijinal metninde yer almayan günümüz tercümelerinde kullanılan bir kelimedir. Tercümelerde karşımıza en çok Efesliler 4:11'de Tanrı'nın kilisesine verdiği armağanlar listesinde çıkar (öğretmenler bağlamında). “Pastör” kelimesinin orijinal Grekçe metnindeki karşılığı “*poimenas*” kelimesidir ki “çoban” anlamına gelmektedir. Orijinal metindeki çoban kelimesi, Yeni Antlaşma'nın bir çok bölümünde (ör, I Petrus 5:2, Elçilerin İşleri 20:28) yer almasına rağmen bu ayetlerde çoban ve ihtiyarlar arasındaki farkı anlamamız mümkün değildir. Hatta Elçilerin İşleri 20:17, 28'nin orijinal metninde kullanılmış olan “ihtiyar,” “gözetmen [Başrahip],” ve “çoban [pastör]” kelimelerinin aynı kişiler için birbiri yerine kullanılmış olduğunu söylemek mümkündür.

Pastör Ünvanına Kısa Bir Bakış

Yeni Antlaşma'da yer alan ve pastör rolü ile alakalı olan dört noktayı ele alalım:

1. Bazı Görevlilerin Sürekli Yer Değiştirmek Zorunda Kalması:

Yeni Antlaşma döneminde de ihtiyarlık hizmeti veren birçok kişi (Timoteyus ya da Titus gibi) bir yerden bir yere sürekli hareket etmek durumunda kalabiliyordu. Ancak hareket halinde olmayıp örneğin Titus tarafından atanmış sabit ihtiyarlarda mevcuttu [*Titus 1:5*]. Timoteyus her ne kadar dışarıdan da gelmiş olsa, diğerleri topluluk tarafından atanmış olan ihtiyarlardı.

2. Bazı Görevlilerin Hayat Boyu Kilise Tarafından Desteklenmesi:

Yeni Antlaşma döneminde ihtiyarların bazıları topluluk tarafından fiziksel açıdan tam olarak desteklenmekteyken (ç.ref. *I Tim. 5:17-18; Filipililer 4:15-18*), bazıları ise dışarıda değişik işlerde çalışmaktaydı (Pavlus, bir bölgeye müjdeyi duyurmaya ilk kez gittiğinde genellikle ikinci seçeneği tercih ederdi). Titus'un Girit adasında atanmış olduğu ve sürekli olarak topluluk tarafından desteklenmiş olduğunu tahmin etmemiz bu durumda gayet doğaldır.

3. Pavlus Özellikle Timoteyus'a Hitap Etmiştir:

Pavlus özellikle Efes de bulunan kilise ile ilgili olarak Timoteyus'a mektup yazmıştır. Elçilerin İşleri kitabından Efes deki kilisede başka ihtiyarlarda olduğunu bilmekteyiz. Buradan yola çıkarak Timoteyus'un bu kilisedeki ihtiyarlar arasında daha farklı bir konumu ve görevi olduğunu söyleyebiliriz.

4. İsa Mesih “Kilisenin Sözcüsüne” Hitap Etmiştir:

Son olarak baktığımızda İsa Mesih’in Esinleme kitabının 2. ve 3. bölümlerinde tek tek yedi kilisenin sözcüsüne hitap ettiğini görürüz.

Bu ayetlerin hiç birisi bağlayıcı bir şekilde kilisede pastör olması gerektiğini belirtmemiştir. Ancak bu ayetler, illaki kendi yerel halkımızdan olmasa da kilisenin ihtiyarlarından bir belki de birden fazla ihtiyarı seçmemiz, onları tam olarak fiziksel açıdan desteklememiz ve kilisede öğretim konusunda baş sorumlu kişi olarak atamamız şeklindeki güncel uygulamamız ile bire bir uyum içerisinde.

Bir İhtiyar Olarak Pastör

Unutmamamız gereken bir unsurda vaizin ya da pastörün, topluluğunun ihtiyarlar heyetinin en temel üyelerinden birisi olduğudur. Kilisedeki pastör olarak verdiğimiz hizmet boyunca bana en çok yardımcı olan şeylerden bir tanesi, topluluğun diğer ihtiyarları atamaları olmuştur. Diğer ihtiyarların benimle beraber hizmet etmesinin faydalarını tarif etmem mümkün değildir. Bir kilisede birden fazla ihtiyar ünvanlı kişi olması, bir kilisede yer alan pastöre özgün armağanların bollaşmasına sebep olur. Pastörün eksik geldiği yerde yardımcı, onun yargılarının savunucusu, onun kararları için topluluk içinde destek oluşturan ve liderlerin haksız suçlamalar ile karşı karşıya kalmasının önünde bir set olan bu kişiler, kilisenin ihtiyarlarından başkaları değildir. Kilisedeki ihtiyarların sayısındaki çokluk aynı zamanda kilise içindeki liderliğin hem daha köklü hem daha kalıcı olmasını sağlar ve olgun bir istikrarın yolunu açar. Kilisedeki ihtiyarların sayısındaki çokluk, hem kilise topluluğunu ruhsal gelişim konusunda daha ciddi bir sorumluluk almaya teşvik eder hem de maaşlı personeline daha az bağımlı olması sonucunu doğurur. Washington'daki kilisemiz Tanrı'nın bize vermiş olduğu ihtiyarlar armağanlarının faydalarını mutluluk içinde tecrübe etmiştir.

VII. İhtiyarlar ve Kilisenin İlişkisi

Beş Karakteristik Özellik

İleriki bölümlerde toplulukça yönetim konusuna girdiğimizde bu konuyu çok daha derinden inceleyeceğiz ancak genel olarak ihtiyarlar ve hizmet ettikleri yerel topluluğun arasındaki ilişki hem imanlı bir karakter hem de karşılıklı olarak Rabbe güvenin işaretlerini barındırmalıdır. Bu ilişkinin beş karakteristik özellikleri ise şunlardır: atanma, güven, imanlı olma, titizlik ve meyve veren işler.

1) Tam Bir Kabuleniş. İhtiyarlar kilise topluluğu tarafından, Tanrı'nın kilisesinin iyiliği için vermiş olduğu armağanlar olarak kabul edilmelidirler. Bu durumda kilisenin, uygun kişileri ihtiyar olarak, hem öğretme hem de liderlik etmeleri için ataması gereklidir. İhtiyarlar heyetine atanmış olan kişilerin Kutsal Kitap'a aykırı şekilde davranışlar sergilediği açık ve net bir biçimde topluluk tarafından kabul edilmedikçe de bu kişiler bu görevlerinden alınmazlar. İhtiyarlar da topluluğa Tanrı tarafından verilmiş olan yetkileri tanımak zorundadırlar (ör. Matta 18; I Ko. 5; II Ko. 2).

2) Yürekten Bir Güven. Kilise topluluğu, ihtiyarlarına güvenmeli, onları korumalı, saygı göstermeli ve onurlandırmalı. Pavlus I. Timoteyus 5:17'de şöyle demiştir: “*Topluluğu iyi yöneten ihtiyarlar, özellikle Tanrı sözünü duyurmak ve öğretmek için emek verenler iki kat saygıya layık görülsün.*” İhtiyarlar, kiliseyi yönetmeli, topluluğa ihtiyarların liderliğine saygı göstermelidir. İbraniler 13:17'de şöyle yazılmıştır: “*Önderlerinizin sözünü dinleyin, onlara bağlı kalın. Çünkü onlar canlarınız için hesap verecek kişiler olarak sizi kollarlar. Onların sözünü dinleyin ki, görevlerini inleyerek değil - bunun size yararı olmaz - sevinçle yapsınlar.*”

3) Rabde Olmanın Kanıtları. Titus 1:6'da Pavlus şöyle demiştir: “İhtiyar seçilecek kişi, eleştirilecek yönü olmayan, tek karılı biri olsun. Çocukları imanlı olmalı, sefahatle suçlanan ya da asi çocuklar olmamalı” Pavlus’un Timoteyus ve Titus’a yaptığı uyarılara baktığımız zaman, bir ihtiyarın yaşamını her zaman başkalarına açmaktan çekinmeyen, insanları evinde ağırlayıp onlara konuk severlik gösterebilen kişilerden olması gerektiğini rahatlıkla söyleyebiliriz.

4) Samimi Titizlik. İhtiyarlar, kilisenin kendilerine değil İsa Mesih’e ait olduğunun bilinci içerisinde yetkilerini kullanan kişilerden olduklarının ibarelerini sergilemelidirler. İsa Mesih, o kiliseyi kendi kanı karşılığında almıştır, bu yüzden kilisenin iyiliği için ve Tanrı’nın yüceliğinin yansımaları için kiliseye değer verilmeli, ona titiz ve hassas davranılmalı, saf bir iman ile yönetilmelidir. İhtiyarlar, İsa Mesih’e liderlik sorumluluğunun hesabını şahsen vereceklerdir.

5) Meyve Veren İşler. Aynen bir ev içerisinde olduğu ya da Tanrı ile olan ilişkimizde olduğu gibi hakkı olana karşı gösterilmesi gereken itaat her zaman faydalı sonuçlar doğuracaktır. Bir kilisede, topluluğun müsaadesi ile topluluğun hayrına kullanılan bir otorite, topluluk için çok yararlıdır çünkü Tanrı kilisesini, o kiliseye vermiş olduğu öğretmenler aracılığı ile bina eder. “Otoriteye asla güvenilmemesi gerekir çünkü eninde sonunda bu bir diktatörlüktür ve baskıcıdır” şeklindeki Şeytanın yalanına inanmayıp, hayırsever işlerimiz ile bu yalanı yıkamamız ve toplulukça ihtiyarların otoritesini gönülden kabul etmemiz gerekir.

Pastörlere Saygı

Edward Griffin (1770-1837) uzun yıllar boyunca vefakarca hizmet ettiği kilisesinden emekli olmak üzereyken sadece pastör için değil, Tanrı’nın bizlere ihtiyar olarak verdiği bütün kişiler için minnettar olmamız gerektiğini açıklayıp, topluluğu derinden etkileyen bir konuşma yapmıştır:

Hem kendi hem de çocuklarınızın iyiliği için pastör olarak atadığınız kişiye hem hürmet edin hem de değer verin. Pastörünüz sizi zaten sevmektedir ve her geçen gün sizi “kendi eti, kemiği” gibi sevecektir. Onun hizmetini onun için olabildiğince kolaylaştırmak hem sizin için faydalı olacaktır hem de bir hizmet olacaktır. Ondan veremeyeceğini istemeyin, ondan her an sizi ziyarete gelmesini beklemeyin. Eğer bu şekilde ona yaklaşırsanız mecburen çalışmalarını için harcaması gereken zamanın yarısını size harcar, çalışmalarını ihmal ettikçe de bir süre sonra girdiği yükün altında ezilir. Onun hakkında söylenmiş olan olumsuz şeyleri ona yetiştirmek için aceleci davranmayın, ona karşı oluşan muhalefet var ise bunu sık sık pastörünüzün yanında dile getirmeyin. Her ne kadar pastörünüz İsa Mesih’in hizmetkârı da olsa, o da bir insandır,” (Edward Griffin, “A Tearful Farewell from a Faithful Pastor. Vefakar Bir Pastörden Bir Veda Gözlemleriyle” [1809]).

VIII. Otorite Armağanı Üzerine

Bütün bu okuduklarınızdan sonra liderlik hizmetinde bulunmanın, kaçırılmaması gereken bir ayrıcalık olduğunun farkına varmışsınızdır. Bazı kişiler kendilerini bu görev için çok meşgul bulabilirler ya da bu tarz bir işin çok da değerli bir şey olmadığını düşünebilirler. Pavlus 1. Timoteos 3:1’de “İşte güvenilir söz: Bir kimse gözetmen olmayı gönülden istiyorsa, iyi bir görev arzu etmiş olur” demiştir.

Aklıma geldikçe hala daha tüylerimi diken diken eden olaylardan bir tanesi Cambridge Üniversitesinde öğretim görevlisi olan bir kişi ile aramdaki sohbette yaşanmıştır. Bu arkadaşımın baş başa yemek yerken bana kızgın bir şekilde şehir meclisinin aldığı son

karardan yakınıyordu. Uzun uzun anlatmaya devam ederken içimden bu arkadaşımın otorite karşısında gösterdiği klasik tepkisine bir kez daha şahit olmuş oluyorum diye içimden geçirdim. Birden kendisine basit, net ve alelade bir soru yönelttim: “Sence otorite kötü bir şey mi?” Normalde böyle bir soruya muhatap olan bir kişi duraklar, size şaşkın bir bakış atar, sorunun saflığı yüzünden küçümser bir iç çekişinden sonra içinde binlerce gizli imalar barındıran kaçamak bir cevap verir. Ancak bu aldığım cevap şok edici, direkt ve yalındı— “Evet.”

Otoritenin, kötüye kullanılabilineceğinin bilincinde olup ve doğasının barındırdığı tehlikenin farkında olmak iyi ve sağlıklı bir durumdur. Tanrı'nın yüce amacı dışında vücut bulan otoriteler içinde muhakkak ki kötülüğü barındıracaktır. Ancak her türlü otoriteye karşı şüphecilik veya önyargılı bir biçimde güvensizlik sergilemek de hiç yapıcı bir yaklaşım değildir. Bu tepkiye şahit olan bir kişi, bahsi geçen otoriteden daha çok tepki sahibi hakkında fikir edinmiş olur. Daha da ötesi bu yaklaşımın içerdiği yozlaşmışlık, Tanrı'nın suretinde yaratılanlar olarak davranma kabiliyetimizi yiyip bitiren bir kanser gibidir. Hayatlarımızı, Tanrı'nın bizim yaşamamızı istediği şekilde yaşayabilmemiz için öncelikle Tanrı'ya ve O'nun yönlendirmesi ile atanmış olan kişilerin hepsine birden ön güven sergilememiz gerekir. Kutsal Kitap'ın ilk başından yani Havva ve Âdem'den, Esinlemede ki kötü yöneticilere kadar her birey içindeki temel kötülüğü ortaya çıkartıp, Tanrı'nın otoritesine karşı gelmiş ve yerine kendi otoritelerini zorla kabul ettirmeye çalışmıştır.

Rab'de olan liderler tarafından *hizmet* almak çok önemli bir ayrıcalıktır! Tanrı'nın otoritesinin örnek alınıp, bizim yararımıza uygulanması çok büyük bir armağandır! Günümüzde birçok kişinin yaptığı gibi otoriteye karşı çıkmak ise hem bir öngörü eksikliğidir hem de insanın kendi kendisine zarar verdiği bir tutumdur. Otorite barındırmayan bir dünya, hiçbir özdenetim sergilemeden tüm arzularımıza boyun eğmemiz anlamına gelir. Otorite olmayan bir dünya direksiyonsuz araba, trafik ışıkları olmayan bir kavşak, kuralsız bir oyun, ebeveynsiz bir yuva, Tanrı olmayan bir evren gibidir. Kısa bir süre için idare edilebilir ancak çok geçmeden ne kadar amaçsız ve boş olduğu anlaşılır, kısa bir süre sonra zalimleşir ve nihayet tasvir edilemeyecek bir trajedi yaşanır.

Her ne kadar bu konuyu görmezliğe gelme yönünde bir eğilimde olsa, Tanrı'yı yücelten bir kilise bina etmemiz için, imanda ve Söz'de bir liderliğe sahip olmak hayati bir meseledir. Bizim kilisemizde uygulamamız gereken liderlik, Tanrı'nın doğası ve karakteri ile uyum içinde olmalıdır. İster evimizde olsun ister iş yerimizde ister askerlikte ister akşam soframızda ve özellikle de ister kilisemizde, Rabbin yasasına uygun bir şekilde tatbik edilen otorite, Tanrı'nın yarattıklarında suretinin ve yüceliğinin sergilenmesi yönünde atılmış bir adımdır. Bu bizim görevimizdir. Bu bizim ayrıcalığımız, imtiyazımızdır.

TOPLULUKÇA YÖNETİM (TOPLULUĞUN KENDİ KENDİNİ YÖNETMESİ)

I. Toplulukça Yönetim—Anlamı (Topluluk Tarafından Yönetim – Ne Demektir?)

- A. Toplulukça Yönetim Hakkında Yanlış Bilgiler
- B. Toplulukça Yönetim Hakkında Doğru Bilgiler
- C. Yeni Antlaşma'ya Göre Topluluğun Dört Otorite Alanı
  - 1. Hıristiyanlar Arasındaki İhtilaf Konuları
  - 2. Doktrin Konuları
  - 3. Disiplin Konuları
  - 4. Kilise Üyeliği Konuları

II. Toplulukça Yönetim—Yanlış Anlamı

- A. Kutsal Kitap'da Yer Alan Yoldan Çıkış Toplulukları Hakkında Örnekler
- B. Tarih Sayfalarında Yer Alan Yoldan Çıkış Toplulukları Hakkında Örnekler
- C. Resim Eksik Olabilir ama Nettir

III. Toplulukça Yönetim—Neden Önemli

- A. Topluluklarda Doktrine Sadakati Korumak
- B. Congregationalist'ler Tarihsel Kaydı

IV. Toplulukça Yönetim—Nasıl İşler

- A. Bir Liderin Vermesi Gereken Hesap
- B. Güvenilir Liderler
  - 1. Net ama Az Önemli Konular
  - 2. Tam Net Olmayan ve Az Önemli Konular
  - 3. Net ve Önemli Konular
  - 4. Tam Net Olmayan ama Önemli Konular
- C. Liderlerinizi Cesaretlendirin ve Güvenin!

B ö l ü m 3

TOPLULUKÇA YÖNETİM

Sizce kilise sadece sizin kişisel ruhsal gelişiminiz için mi vardır? Pazar sabahı kilisedeki topluluk tan oluŖan aileniz ile bir araya geldiğinizde, yaptığınız tapınma başkalarının yanında kişisel tapınma değildir. Sizin yaptığınız, belli bir kilisenin yaşamında yer almaktır. Hıristiyanlar topluluk olarak bir araya geldikleri zaman yaptıkları, ortak geğici zevklere sahip olan bireysel tüketicilerin aynı mekânı paylaşması değildir. Bizim yaptığımız, yaŖayan bir kurum olarak, tek bir beden olarak ve canlı bir varlık olarak toplanmaktır. Ŗu an bu kitabı okuyan kiŖi olarak SİZİN neden kiliseye gittiğinizi çok merak ediyorum. Müsaadenizle size soracağım Ŗu soru meselenin özünü ortaya koyacaktır: Kilisenin ne faydası vardır? Bir dakika düşünün ve bu soruyu cevaplamaya çalışın. Kilisenin ne olduğunu ve asıl anlamını anladıkça Hıristiyan yaşamının, nefsinizi terbiye etmek ve zaaflarınızla mücadele etmek için sürekli verilen ahlaki bir çabadan çok daha öte bir yaşam olduğunu idrak edeceksiniz. Kilisenin, yaŖayan Tanrı'nın bu dünyadaki beyanı olduğunu anlayacaksınız.

Toplulukça yönetim—Anlamı

Toplulukça Yönetim Hakkında YanlıŖ Bilgiler

İnsanlar çoğu zaman toplulukça yönetim kavramını yanlıŖ algılamışlardır. ‘Toplulukça yönetim’ kilise yönetim sistemi kavramına karşı çıkanlar, çoğu zaman bu sistemi kendini dıŖ dünyadan soyutlayan, asi bir bağımsızlık hareketi gibi takdim etmişlerdir. Toplulukça yönetimliğe, ‘ayrılıkçılık’ demişlerdir. Hatta bir yazar congregationalist’liği aynen Ŗu kelimeler ile tarif etmiştir: ‘bağımsız bir topluluk talebinde bulunma, tüm dünyada sanki yalnızlarmış gibi bir davranış sergileme, diğer bütün Hıristiyanlardan soyut gibi davranmaktır,’ (Roland Allen, *Missionary Methods*, syf. 85). Diğer taraftan toplulukça yönetimin en ateŖli savunucularının bazıları congregationalist’liği basit ve direk olarak bir demokratik hareket olarak gösterip, bu konuyu feragat edilemez insan haklarına bağlamışlardır. Charles Finney’in toplulukça yönetim hakkındaki Ŗu **hatalı** tanımını okuyalım:

‘Halkın çoğunluğunun cahil olduğu bir toplum için Ruhban Sınıfından oluŖan kilise idari Ŗekilleri gayet yerindedir. Presbiteryenlik ya da Kilise Cumhuriyetçiliği ise Hıristiyanlık ilahiyatına ve prensiplerine ileri seviyede hâkim ve vakıf olmuŖ bir halk için daha uygun bir kilise sistemidir. Ancak toplulukça yönetim ya da Ruhsal Demokrasi ise sadece ve her zaman Hıristiyanlık ilmini ve prensiplerini genel anlamda bilen bir topluluk için uygundur. (Charles Finney’in *Lectures on Theology* isimli kitabından).

Toplulukça Yönetim Hakkında Doğru Bilgiler

Ne yazık ki Yeni Antlaşma'da bize verilmiş olan kilise tarifi ile yukarıdaki yaklaşımlar uyum içerisinde değildir. Toplulukça yönetim sistemi kesinlikle diğer topluluklar ile hizmet, eğitim, müjdecilik, felaketlere yardım eli uzatma ve birçok başka alanda iş birliği önünde bir engel teşkil etmez. Ancak toplulukça yönetim sistemi, dışarıdan bir kişinin belli bir topluluğa ister doktrin olsun ister disiplin, her hangi bir konuda bir şey dikte etmesine müsaade etmez. Kutsal Yazılar'ın toplulukça yönetim konusunda, diğer idari biçimlerine göre çok daha açık ve net olmasından gücünü alan toplulukça yönetimlerin inancı şudur: Tanrı, halkını bir bütün olarak, kimlerin üye, kimlerin lider olarak kabul edileceği, neye inanılacağı ve nelerin yapılması gerektiği konularında yönlendirir.

Bazı kişiler toplulukça yöneticiliği, aydınlanma politikası teorisinin bir yan ürünü olarak küçümseyip bir kenara iterler. Aslında durum bu kadar basit değildir. M.S. 96 civarında Korint'te ki kiliseye yazdığı ilk mektupta Romalı Klemantin, ihtiyarların "kilisenin tam rızası" ile görevlendirildiğinden bahsetmektedir (*Staniforth, syf. 46*). Benzer örnekleri tarihi belgelerde bolca rastlamak mümkündür. Şüphesiz ki ilk Hıristiyanlar bu konunun Kutsal Yazıların bir öğretisi olduğunu gayet kesin bir şekilde idrak etmişlerdir.

Toplulukça yönetim, en basit şekli ile yerel bir kilisede çıkan bir mevzuda başvurulacak en son mercinin Roma ya da İstanbul ya da Washington başrahibi olmadığı anlayışıdır. Başvuru yeri ne uluslararası bir oluşum ne ulusal bir Meclis ne bir Kongre nede bir kurultaydır. Başvuru yeri aynı zaman da bir mezhebin başkanı ya da bir idare heyetinin üyesi de değildir. Yöresel rahipler meclisi ya da papazlar derneği hiç değildir. Yerel bir kilisenin içinde yer alan ihtiyarlar heyeti ya da kilisenin pastörü de değildir. Kilise hayatı ile ilgili bir mevzuda başvurulacak en son ve nihai merci kilisenin kendi topluluğudur ve öyle de olmalıdır.

Toplulukça yönetim sisteminin haklılığı, hem doktrin hem de disiplin konusunda, hem üyelerin idaresi hem de üyeler arasında yaşanabilecek sorunları çözme konusunda Yeni Antlaşma'ya dayanarak ispatlanabilir.

Yeni Antlaşma'ya Göre Topluluğun Dört Otorite Alanı

Yeni Antlaşma'da ele alınan şu dört konuyu ele alalım:

1. Hıristiyanlar Arasındaki Anlaşmazlık Konuları

Matta 18:15-17'de İsa Mesih imanlılar arasında oluşabilecek sorunlar ile ilgili olarak şunları söylemiştir:

"Eğer kardeşin sana karşı günah işlerse, ona git, suçunu kendisine göster. Her şey yalnız ikinizin arasında kalsın. Kardeşin seni dinlerse, onu kazanmış olursun. Ama dinlemezse, yanına bir ya da iki kişi daha al ki, söylenen her şey iki ya da üç tanığın sözüyle doğrulansın. Eğer kardeşin onları dinlemek istemezse, durumu imanlılar topluluğuna bildir. İmanlılar topluluğunu da dinlemek istemezse, onu bir putperest ya da vergi görevlisi yerine koy."

Bu ayette gördüğümüz gibi yaşanan bir sorun hakkında başvurulacak en son merci imanlılar topluluğu yani topluluktur. Başvuru yeri ne bir Meclis ne bir Konferans ne bir Kurultay ne bir rahipler meclisi ne bir ihtiyarlar heyeti ne de bir kilisenin pastörü değildir. Başvurulacak en son ve nihai merci "*imanlılar topluluğu*" yani o kilisenin kendi topluluğudur.

Daha önce ele almış olduğumuz Elçilerin İşleri 6:1-5'e göz atarsak kilisenin kaynaklarının dağıtımı ile alakalı bir sorunun yaşandığını ve bu sorunun havarilerin dikkatini çektiğini açıkça görürüz. 2. ayette şunlar yazılmıştır:

“Bunun üzerine Onikiler, bütün öğrencileri bir araya toplayıp şöyle dediler: «Tanrı sözünü yayma işini bırakıp maddi işlerle uğraşmamız doğru olmaz. Bu nedenle kardeşler, aranızdan Ruh'la ve bilgelikle dolu, yedi saygın kişi seçin. Onları bu iş için görevlendirelim. Biz ise kendimizi duaya ve Tanrı sözünü yayma işine adayalım.» Bu öneri bütün topluluğu hoşnut etti”.

Luka ayetin devamında topluluğun seçtiği kişileri tek tek sıralamıştır.

Yeni Antlaşma'yı günümüz kilise yaşamında bir kılavuz olarak kullanmanın karışık yanlarından bir tanesi, o günlerde havarilerin kilise yaşamının bir parçası olması ama bugün olmamasıdır. İşin zor kısmı budur. İhtiyarların, pastörlerin ve gözetmenlerin, havarilerin uygulamalarını kendi uygulamaları için tam bir örnek olarak kabul etmeleri nasıl olacaktır? Bizler, İsa Mesih'in dünyadaki hizmeti boyunca O'nun yanında olmuş, O'nun tarafından eğitilmiş, O'nun tarafından O'nun kilisesinin temeli olmak üzere görevlendirilmiş olan havariler gibi İsa Mesih'in sözlerini hatırlayıp doktrini tanımlayıp, hatalı uygulamaları ortaya çıkartabilir miyiz? Şu an aramızda olan ihtiyarların isimleri Yeni Yeruşalem'in temellerine havarilerin isimlerinin yanına kazınacak mıdır? Açık bir şekilde tüm bu sorulara verilecek tek cevap “hayır” olacaktır.

Havarileri, günümüzün liderleri olarak kendimize birebir örnek almanın içerebileceği sorunlardan birisi ise liderlerin kendilerinde aslında hak etmedikleri kadar büyük bir otorite ve yetki görebilmeleridir. İşte bu yüzden Elçilerin İşleri 6'da havarilerin, sorumluluğu topluluğa devretmesine şahit oluyoruz. Havarilerin, İsa Mesih'in Matta 18'de bahsettiği Tanrı'dan gelen nihai otoritenin benzerinin, seçilmiş olan görevlilerinde hakkı olduğunu kabul ettiklerini Elçilerin İşleri 6'da okumaktayız.

Bu örnekleri takiben Pavlus da yerel bir kilisenin disiplin ve doktrininin Rabbin yönlendirmesi ile topluluğun sorumluluğu olduğu öğretisini yaymıştır. Pavlus Korint'teki kiliseye yazdığı mektupta onlara (I Ko. 5:12) “Sizin de yargılamanız gereken kişiler imanlılar değil mi?” diye seslenmiştir. İlerleyen ayetlerde şunları okuruz (I Ko. 6:4): “Bu yaşamla ilgili davalarınız varsa, inanlılar topluluğunda en önemsiz sayılanları mı yargıç tayin edersiniz?” Hıristiyanlar arasında çıkan ihtilaf konularında sorunlarda Kutsal Kitap'a göre yargı merci tüm topluluktur.

2. Doktrin Konuları

Filimun hariç Yeni Antlaşma'da yer alan mektuplar, kiliselere sorumluluklarını öğretmek amacı ile yazılmıştır. Kutsal Yazıların müjde tanımında bile topluluk başvurulacak en son dünyevi mercidir. Galatyalılar 1. bölümde 8. ayette Pavlus, daha henüz yeni iman etmiş olan topluluğa seslenip onlara bildirdikleri müjdeye ters düşen bir müjde bildiren kişi, kendileri ya da gökten bir melek bile olsa topluluğun onları yargılamasını istemiştir. Pavlus bu mektubu pastörlere, ihtiyarlara, başrahibe, bir kongreye, kurultaya ya da bir ilahiyat fakültesine yazmamıştır. Pavlus bu mektubu kiliseleri oluşturan Hıristiyanlara yazmıştır. Onlara açıkça müjde hakkında yanlış öğretiler yayanları sadece yargılama yetkisine sahip olduklarını değil bu kişileri yargılamak zorunda olduklarını dile getirmiştir! İsa Mesih'in müjdesi konusunda Galatyalıların zaten bildikleri üzerine, tutarlılık göstermeyen ve kendisini İsa Mesih'in müjdecisi olarak tanıtan kişileri yargılama konusunda imanlıların üzerlerinden atamayacakları bir sorumlulukları vardır.

Pavlus, aynı konuya II. Timoteyus 4:3'de, Timoteyus ve Efes kilisesini yanlış öğreticiler konusunda ne yapmaları konusunda bilgilendirirken tekrar değinmiştir. Bu ayetlerde kiliseye yaklaşacak olan sahte öğretmenler konusunda özellikle şu kişileri suçlamıştır: “Çünkü öyle bir zaman gelecek ki, sağlam öğretiye dayanamayacaklar.

Kulaklarını okşayan sözler dinleyebilmek için çevrelerine, kendi arzularına uygun öğretmenler toplayacaklar.” Bu kişileri seçme, onlara maaş ödeme, onların öğretişini onaylama ve de onları dinleme konusunda ısrarcı davranma fiillerini işleyen topluluk suçludur. Sahte öğretişlere rıza gösteren de bu sahte öğretiş yayan kadar suçlu sayılmaktadır. Hıristiyanlar arasında çıkan doktrinsel konularda Kutsal Kitap’a göre yargı merci tüm topluluktur.

3. Disiplin Konuları

I. Korintliler 5. bölümde 5, 7, 11, ve 13. ayetlerde Pavlus sadece ihtiyarlara değil bütün Korintli topluluğa, harekete geçmeleri konusunda çağrıda bulunmaktadır. Bu bölümde ele alınan mesele sadece ya da son sözü kimin söyleyeceği, sadece Pavlus’u veya Korintteki yerel bir kilisenin ihtiyarlarını ilgilendirmiyordu. Bu mesele topluluğun tümünü ilgilendirmekteydi. Bu bölümde ele alınan ahlaksızlığı yapan kişiyi kiliselerine üye olarak almışlar ve bu kişinin yaptığı bu günahı tolare etmişlerdi. Böylece hepsi günaha bulaşmışlardı. Bu kilise topluluğunun ya bu kişiyi kiliseden uzaklaştırması gerekiyordu ya da kendi kiliselerindeki kişilerin İsa Mesih’in takipçileri oldukları iddialarından uzaklaşmaları gerekiyordu. Hıristiyanlar arasında çıkan disiplin konularında Kutsal Kitap’a göre yargı merci tüm topluluktur.

4. Kilise Üyeliği Konuları

Pavlus, II. Korintliler 2:6-8’de şöyle yazmıştır, *“Böyle birine çoğunluğun verdiği o ceza yeter. Aşırı kedere boğulmasın diye o kişiyi daha fazla cezalandırmayıp bağışlamalı ve teselli etmelisiniz. Bunun için ona duyduğunuz sevgiyi yenilemenizi rica ederim.”* Topluluk olarak bu kişiyi cezalandırmaya karar vermişlerdir. Bu işi de çoğunluğun kararı ile yapmışlardır. Kilisenin çoğunluğu oylamada bu kişinin kiliseden uzaklaştırılmasına karar vermiştir ve bu cezanın işe yaradığını görmüşlerdir. Pavlus artık o kişiyi daha fazla cezalandırmayıp bağışlamalı ve teselli etmelisiniz demiş ve tövbe etmiş olan bu kişinin tekrar kiliseye kazandırılması için ricada bulunmuştur. Ancak Pavlus’un yapabileceği tek şey ricada bulunmaktır çünkü üyelik gibi konularda tek karar merci topluluktur. Kutsal Yazılarda bu şekilde belirtilmiştir. Hıristiyanlar arasında kilise üyeliği konularında Kutsal Kitap’a göre yargı merci tüm topluluktur.

II. Toplulukça Yönetim—Yanlıı Anlamı

Kutsal Kitap’da Yer Alan Yoldan Çıkmiş Topluluklar Hakkında Örnekler

Kutsal Yazılarda gördüğümüz üzere, yaşanan bir sorun hakkında başvurulacak en son merci inanlılar topluluğudur demek, Tanrı’nın Söz’ünün yaşamımızda uygulanmasında ve anlaşılmasında dünyasal nihai mercinin topluluk olduğunu iddia etmek, topluluğun her zaman haklı ve doğru olduğunu söylemek demek değildir. Hem kendi öğrencisi olan hem de Efes’teki kilisenin pastörü olan Timoteyus’a yazdığı mektupta Pavlus şöyle demiştir, *“Çünkü öyle bir zaman gelecek ki, sağlam öğretişe dayanamayacaklar. Kulaklarını okşayan sözler dinleyebilmek için çevrelerine, kendi arzularına uygun öğretmenler toplayacaklar.”* Ne kadar ilginç değil mi? Pavlus hem kilisenin doktrininin sağlamlığı ve bozulmaması konusunda sorumlu olarak hem ihtiyarların hem de topluluğun olduğunu belirttikten sonra (bknz: Galatyalılar), bu kişilerin ileride bu sorumluluklarını yerine getiremeyeceklerini belirtmiştir! Toplulukça yönetimin kaynağı Kutsal Kitap’dır ancak topluluğun kendisi kusursuz değildir.

Tarih Sayfalarında Yer Alan Yoldan Çıkış Topluluklar Hakkında Örnekler

II. Timoteyus 4’de verilen örnek bu durumu açıkça ortaya koymaktadır. Kilise tarihine baktığımız zaman karşılaştığımız acı gerçek şudur ki asırlar boyunca topluluğun büyük bir kısmı karanlıkta kalmış hatta Kutsal Kitap bilgeliği konusunda takdir ettiğimiz erkek ve kadın imanlı kardeşlerimizden oluşan topluluklar aynı hataları yapmaya, tekrarlamaya devam etmişlerdir. Topluluk yargısının hatalı örnekleri tarih sayfaları arasında sık sık karşımıza çıkmaktadır! Jonathan Edwards gibi kişiler bile toplulukları tarafından kiliseden atılmışlardır. Evet, Kutsal Kitap’a göre topluluğun bu hakkı vardır ancak sizlerinde hem fikir olacağı gibi bu topluluklar bazen bu haklarını başarısız bir şekilde kullanmışlardır. Kendi topluluklarımızı bile baktığımızda buna benzer durumlar ile karşılaşmamız mümkündür. Tanrı’nın kiliselerinin hatalı uygulamalarından bahsetmek, kendi günahlarımızı itiraf etmek, Tanrı’nın yüceliğini gölgelemez. Bu günahkâr dünyada Tanrı’nın buyruğu doğrultusunda oluşmuş ve yetki hakkına sahip olan her otorite hata yapacaktır.

Resim Eksik Olabilir ama Nettir

Yeni Antlaşma’da yer alan toplulukça yönetim tanımında ufak eksiklikler mevcut olabilir. İpuçları çıkartarak, satır aralarını okuyarak ve akıl yürüterek bu eksikleri tamamlarız. Ancak toplulukça yönetim açık bir şekilde Kutsal Kitap’da yer almaktadır ve bu konu üzerinde çalışma yapıldıkça bu konunun önemi ve netliği daha da ortaya çıkmaktadır. Konunun kapsamı ne kadar büyük olursa olsun, doğası gereği bizleri Westminster İnanç açıklaması 6. bölüm 14. kısımda da bahsi geçen Hıristiyan sağduyusunu gözetmeye itmektedir: *“Tanrı’ya tapınış ve kilise yönetimi gibi insan etkinliklerine ve toplumlarına ilişkin bazı konular ve durumlar Tanrı Sözündeki daima uyulması gerekli olan genel kurallar çerçevesinde her zaman doğanın ışığı ve Hıristiyan sağduyusu gözetilerek düzenlenmelidir.”*

İmanlıların, her türlü bir araya gelmesi belli bir dereceye kadar, yapılanma şekli ne olursa olsun bir topluluktur. Bir imanlılar topluluğu kendilerine bir topluluk ismi verip, tapusu kendi üzerlerine olan bir kilise binasında toplanıyorlarsa, farkında olmadan, belli bir dereceye kadar toplulukça yönetim sistemi ile idare edilen bir kilise olmuşlardır. Çünkü bu imanlılar topluluğu, liderlerinin kararlarına tamamen karşı oldukları bir durumda son çare olarak binayı basitçe kapatma hakkına ya da yeni bir lider atama hakkına her zaman sahiptirler. Eğer bir kilisede bütçe konusunda son kararı imanlılar topluluğu veriyor ve pastörü bu kişiler atıyorlar ise bu kilisenin idari şeklini toplulukça yönetim sistemi olarak kabul edebiliriz. Buna ek olarak bir kilisede topluluğun hem disiplin, hem doktrin, hem üyelik, hem de imanlılar arasındaki sorunlar konularında son karar merci olarak kabul edilmesi durumunda içinde olduğumuz kilise toplulukça yönetilen bir kilisedir ve Yeni Antlaşma’daki kilise modeline uymaktadır. Bir topluluk, kilisenin lider seçme, personel alımı ve bütçe işleri ile ilgili konularının içine tüzel kişilik olarak ne kadar çok girip kararlar alıyor ise o topluluğun kendi içinde ne kadar sağduyulu ve basiretli olduğuna dair kararlar aldığımızı düşünebiliriz. Yeni Antlaşma sayfaları arasında hiçbir yerde komite ya da kayyum tayin edilmesine dair bir ayet bulamazsınız. İsterseniz boşu boşuna finans komitesi ya da küçük gruplar için liderlik takımları arayabilirsiniz. Kutsal Yazılar’ın yeterliliğine olan inanç, bu ve benzeri yapılanmaları yasaklamamaktadır ancak bu yapılanmaların otoritesini şu bağlamda ele almamız gerekir. Kutsal Yazılar, kendisinin belirtmiş olduğu yapılanma dışınsa kalan düzenlemelerin kilisenin özü olmadığını ve bu oluşumların tüm topluluğun bilgeliğine itaat etmek zorunda olduğunu açıkça belirtir.

III. Toplulukça Yönetim—Neden Önemli

Bu konu neden bu kadar önemlidir? Eğer toplulukça yönetim, bütün Hıristiyanların inançlarının bir parçası ise, yapmamız gereken böyle bir düzeni yaratmak değil, zaten var olan ve tanımlanmış olan bu düzeni kabul etmek ve kilise yaşamlarımızı bu yönetim tarzına uygun bir şekilde dönüştürmektir. Tanrı'nın yarattığı düzenlere saygı duymalı ve O'nun bu düzenleri kurarken sergilediği bilgeliğe güvenmemiz gerekir.

Topluluklarda Doktrine Sadakati Korumak

Reformasyon yanlılarının Presbiteryen eğilimli olduklarının farkındayım. Bazen bu eğilimi fark etmek güçtür ya da bu eğilim yarım yamalıdır. Birçok Rab'de yürüyen, tüm toplulukça yönetilen Baptist kilisesi olduğunu biliyoruz ancak bu kiliseler ihtiyarlar atanmasına dair karar alırken aynı zamanda ihtiyar meclisine seçilmek için başvuru şartlarında kilise üyeliğine nispeten *değişik* ve *zorlayıcı* maddeleri ekleme konusunda da karar almışlardır. Örneğin bu kiliseler tüm üyelerinden New Hampshire İnanç Bildirgesini kabul etmelerini talep ederken, ihtiyar heyetine atanacak olan kişilerden haricen Philadelphia (ya da İkinci Londra) İnanç Bildirgesini de ek olarak kabul etmelerini talep eder. İhtiyarlar heyetinin üyelerinde örnek alınacak olgunluğu aramak hem sağlıklı hem de Kutsal Kitap'a uygun bir arzudur, aynı zamanda bu olgunluğa ulaşma arzusunun tüm üyelerde canlandırılacak bir uygulamadır. Ancak bazı Baptist kiliselerinin uyguladığı modeli açık bir biçimde Kutsal Yazılar'da görmek mümkün müdür? Tabii ki hayır. Aynı zaman da bu kiliselerin ihtiyarlar için koyduğu şartları yerine getiremeyen bir topluluk kendisini, Pavlus'un Galatyalılar'da talep etmiş olduğu gibi doktrin konularında son başvuru merci olarak görebilir mi? Kendisini, özellikle doktrin konusunda eksik ve hazırlıksız hissetmez mi? Bunun cevabını siz kendiniz veriniz. Ben şahsen kilisemizde ihtiyar olarak atanmış kişilerden özellikle doktrin konusunda daha olgun bir anlayışı hem beklerim hem de arzularım ancak kilisemin doktrininin temellerini Yeni Antlaşma'dan alıp her hangi bir din adamının yada inanç açıklamasını hazırlayan kişilerin görüşlerine bağlanmasına da asla razı olmam. Ne yazık ki bazı Baptist kiliselerinin bu uygulamasının doğurduğu sonucun da bu olmasından kaygı duyarım.

Toplulukça Yönetimin Tarihsel Kaydı

Tarih kayıtlar bu konudaki hükümleri de içinde barındırır. Açık olan bir şey varsa o da hiçbir idare sisteminin kiliseleri hata yapmaktan, yoldan çıkmaktan, verimini kaybetmekten tamamen ve kesin bir şekilde alıkoymayacağıdır. Merkezci olan yönetimler, toplulukça yönetimlere kıyasla müjdecî, canlı ve iman dolu bir tanıklık vermeyi istikrarlı bir şekilde devam ettirme konusunda daha az başarılı olmuşlardır. Toplulukça yönetim özellikle bebek vaftizini reddedip, Kutsal Kitap'a uygun olan imanlı vaftizini uygulamaya başlayıp, kilisenin saflığını ve şeffaflığını koruyarak bu konudaki sicilini daha da parlatmıştır. Tarih boyunca, Roma Katolik Kilisesi kendi yetkisini kabul etmeyen gerçek imanlılara papalık tarafından zulmedilmiştir. Kurullar, kongreler, Presbiteryen Kurulları, kilise meclisleri, oturumlar; *tavsiye edenden çıkıp yönetici kisvesine girdiklerinde*, ruhsallıklarının ötesine geçip, ellerindeki sorgulanamaz olan yetkiye dayanarak genelde hizmet etmek yerine daha çok sorun çıkartmışlardır.

Müjdenin gayet basit ve açık olması, Kutsal Ruh'un bize yeniden doğuşu vermesinin aracılığı ile Tanrı ile olan ilişkimizin gayet gerçek olması, bu müjdeye inananların ve Tanrı'yı tanıyanların, yani bu topluluğun, iman ettikleri müjdenin en iyi bekçileri olmaları sonucunu doğurmaz mı? Kutsal Kitap'a baktığımızda zaten bunu görmüyor muyuz?

IV. Toplulukça Yönetim—Nasıl İşler

Bir Liderin Vermesi Gereken Hesap

Toplulukça yöneticiler olarak İbraniler 13:17'yi göz önüne almamız şarttır: “Önderlerinizin sözünü dinleyin, onlara bağlı kalın. Çünkü onlar canlarınız için hesap verecek kişiler olarak sizi kollurlar. Onların sözünü dinleyin ki, görevlerini inleyerek değil - bunun size yararı olmaz - sevinçle yapsınlar.” Bu ayetlerin anlamı Hıristiyanların, liderleri karşısında el pençe divan duran kişiler olmaları gerektiği asla değildir. Bu konuyu ciddi bir biçimde ele aldığımızda vardığımız sonuç liderlerin hizmetleri sonucunda verecekleri hesap ile ilgilidir. Bu hesabı liderler, Tanrı'ya şahsen vereceklerdir!

Güvenilir Liderler

Bu ayetlerin daha derin bir anlamı var mıdır? Bence vardır. Özellikle öğretme konusu başta olmak üzere kilisedeki yetki mevkiinin taşıdığı ciddiyetin Hıristiyanların aklından çıkmaması çok faydalıdır. Yakup 3:1'de şöyle demiştir: “Kardeşlerim, biz öğreticilerin daha titiz bir yargılamadan geçeceğimizi biliyorsunuz.” Biz ihtiyarların hesap vereceği en son merci topluluğumuz değildir; Tanrı'dır.

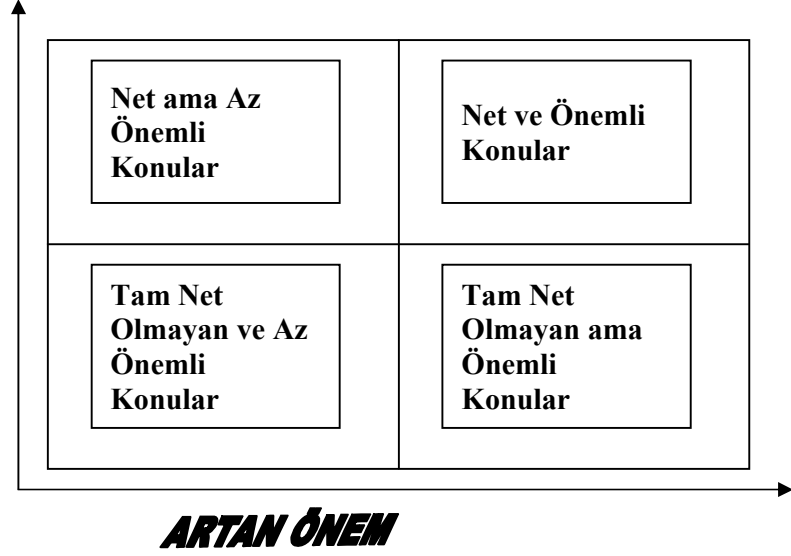
Bunun öneminin farkında mısınız? Üzerimizdeki kurumsal sorumluluğu düşünürsek Tanrı'nın bizlere her ama her konuda, sadece toplulukça hareket etmemizi önerdiğini iddia etmiyorum. Tanrı'ya bize verdiği liderler için şükretmemiz gerekir. Onları kabul etmemiz ve güvenmemiz gerekir. “İtaat” etmek ve “boyun” eğmek kelimeleri her an duymaya alışık olmadığımız ancak Yeni Antlaşma'da insanların toplum, iş, ev ve evlilik, Tanrı ve kilise konularında sık sık karşımıza çıkan kelimelerdir. Bizlere düşende bu konuda *güven* sergilememizdir.

Güvenin kazanılması gereken bir şey olduğu dile getirilir. Bu ifadede ne kast edildiğini çok iyi anlıyoruz. Yeni bir yönetim kadrosu, yeni bir patron başa geldiği zaman, hatta yeni bir arkadaşlık başladığı zaman bu kişileri tecrübe ile tanımak, onların zorluklar karşısındaki tepkilerine tanık olmak, onların azmini, sabrını ölçmek, onların sadece kendi çıkarlarını düşünen değil başkalarının da faydasını göz önüne alan insanlar olup olmadığını anlamak isteriz. Kısacası, güvenin kazanılması gerektiğini söyleriz.

Ancak bu yaklaşım yarı yarıya geçerlidir. Çünkü aynı zaman da bu yaşamda güvenmeye çağrıldığımız mükemmellikten uzak kardeşlerimize, ailemize, arkadaşlarımıza, çalışanlarımıza, devlet yetkililerine ve hatta kilise liderlerimize gösterdiğimiz güven asla kazanılamayacak türden bir güvendir. Bu kişilere güven bir armağan gibi verilmelidir—bu güvenme armağanı bu kişilerin şahsına olan bir kanaatten doğmamış, bu kişileri bizlere armağan eden Tanrı'ya olan bir güvenin sonucu olarak verilmiştir. Bir kilisede güvenilemeyen liderler olması da güvenme duygusundan yoksun üyeler olması da ruhani bir eksikliktir.

Peki kime güvenmeliyiz? Basit grafikte olayı izah etmeye kalkarsak ve bir okun netlik yönünde diğerinin de önemlilik yönünde ilerlediğini düşünürsek dört adet olasılık ile karşı karşıya kalırız:

1. Net ama Az Önemli Konular
2. Tam Net Olmayan ve Az Önemli Konular
3. Net ve Önemli Konular
4. Tam Net Olmayan ama Önemli Konular

1. Net ama Az Önemli Konular

(Örnek: Kilise binamızı mor renge mi boyasak?)—Bu kategorideki konularda genellikle kilise içinde büyük tartışmalar olmaz ancak olaylara göre konu uzayabilir.

2. Tam Net Olmayan ve Az Önemli Konular

(Örnek: Ayinimizi dua ile mi kapatalım yoksa sessiz zamanla mı?)—Bu kategorideki konularda topluluk içinde gerçekleşecek olan ruhani ve dünyevi tartışmalar faydalıdır. Bu konular ne tamamen önemsiz konulardır ne de çok önemlidir. Kilisenin temizliğinden otopark konusuna kadar birçok mevzu bu kategoriye dâhil edilebilir.

3. Net ve Önemli Konular

(Örnek: Kilisemize üye olunabilmesi için İsa Mesih'in tam olarak Tanrı, aynı zamanda tam olarak İnsan olduğunun kabul edilmesine dair olan inancı talep etmeye devam edelim mi?)—Hemen hemen bu kategoriye giren konularda her zaman bir karar alınacaktır ancak ihtiyarlar, kilise doktrini yada disiplini konusunda kusurluysalar aynen Yeni Antlaşma'da havarilerin yaptığı gibi topluluğa danışmak şarttır. Bu tarz konular yüzünden:

Yeruşalemdaki kilise bölünür müydü?

Korint'te ki kilise Tanrı'nın kutsallığına dair tanıklıklarından vazgeçip insanları Hıristiyan olmanın anlamı konusunda yanlış bir yola iterler miydi?

Korint'te ki kilise samimi bir tövbeyi kabul etmeyi reddeder miydi?

Galatya'da ki kilise müjdeden vazgeçer miydi?

Efes'te ki kilise sahte öğretisi kabul eder miydi?

Yeni Antlaşma'da topluluğun devreye girdiği bu konuların hepsinde masanın üzerinde her zaman en temel ve en önemli konular vardır.

4. Tam Net Olmayan ama Önemli Konular

(Örnek: Bu kişiyi ihtiyar olarak atayalım mı, bu kişiyi üyeliğe kabul edelim mi, bütçemizin bir kısmını bu ciddi gider için tahsis edelim mi ya da bu ciddi kararı direk olarak topluluk ile beraber mi alalım)—Bu gruba dâhil olan meseleler ise kilisenin ihtiyarlarının dinlemesinin en mecburi olduğu konulardır. Birçok açıdan bakıldığında kiliseye ihtiyarlarının vermiş olduğu hizmetin büyük bir kısmı, bu dördüncü başlık altında toplanmıştır. Bu tarz konularda kilise topluluğunun hep beraber bir meclis gibi hareket etmesinden, pastörün göreve

çağırılmasından ya da bir komitenin tek başına karar almasındansa, ihtiyarların devreye girdiğini görürüz.

İşte bu hayati konularda kilise ya Tanrı'nın kendisine bahsetmiş olduğu yöneticilerin hem keyfini çıkartır hem de bu sayede gelişir ya da bu lütfu reddederek bunun bedelini öder.

Liderlerinizi Cesaretlendirin ve Güvenin!

Bir kilise üyesinin temel davranış biçimi ya liderlerine güvenme ya da onları değiştirme şeklinde olmalıdır. Bir üye, bir kişinin liderliğini kabul edip onu takip etmezlik yapmamalıdır. Eğer kilisenin ihtiyarlarının bir tavsiyesi olursa, bu tavsiyeyi dinlememek için geçerli bir sebebiniz olması lazım. Gidin ve kendileri ile bu sebebiniz hakkında konuşun. Kutsal Kitap dışında, kilise ihtiyarlarının sizin hakkınızdaki temel bilgi kaynağı yine SİZSİNİZ! Sizleri kilisenin ihtiyarları arkasından konuşma konusunda cesaretlendirmek isterim, gizlice buluşun ve liderlerinizi teşvik etmek için planlar yapın. Kilise liderlerinizin hizmetinin onlar için bir yük olmaması daha keyifli hale gelmesi için stratejiler geliştirin Kutsal Kitaptaki İbraniler kitabının yazarı sizlere liderlerinizin sizler için bir bereket olmasını sağlayın demiştir.

İki asır önce İskoçya'daki rahiplerin öğretmenliğini yapan John Brown, küçük bir topluluğun lideri olarak atanan bir öğrencisine yazdığı mektupta şunları dile getirmiştir:

“Yüreğindeki ağırlığı biliyorum, çevrendeki diğer rahiplere kıyasla senin topluluğunun küçüklüğünden dolayı içinde karamsarlık oluşacak, ancak yaşlı bir adamın sözlerine güvenmeni dilerim. Zamanı gelip de tahtına oturmuş Rabbimiz İsa Mesih'in karşısına bu topluluk hakkında hesap vermeye çıktığın an, topluluğunun sayısının tamda olması gerektiği kadar olduğunu anlayacaksın.”

Günümüzde birçok kilise bencil liderler ve inatçı topluluk yüzünden eriyip gitmektedir. Bu topluluklar her geçen gün fire verirler ve nihayetinde yok olup giderler. Bazı kiliselerin muhteşem toplulukları vardır ancak yanlış kişileri pastör ve ihtiyar olarak atarlar ve bu kişiler kendi aptallıklarını ortaya koyup şarlatanlık yaparlar. Birçoğumuz benzer kiliseler ile ne yazık ki muhatap olmuşuzdur.

Bazı kiliselerin ise hem gerçekten Rab'de olan hem de çok başarılı liderleri vardır ancak topluluk, kendini beğenmiş bencil insanlardan oluşabilir. Ancak bahsi geçen pastörler kiliselerinde kalır ve sabırla öğretmeye devam ederlerse topluluk yenilenecektir. Eğer bu gerçekleşmez ise bu topluluk İsa Mesih'in sürüsünün çobanlarının altında iyileşmenin son gününde ağır bir yargılanma ile karşı karşıya kalacaklardır. Sağlıklı bir kilise ise topluluğunda her ne kadar kusurlu yöneticiler ve üyeler de barındırsa, Rabbin Söz'üne uygun bir hizmet ve aydınlanma, bir eğitim ve disiplin, bir yönetim ve üyelik ile işaretlenmiştir.

Tüm bunların ışığında üyelik konusunu ele almakta fayda vardır.

ÜYELİK

I. Bağlanma Korkusu ve Üyelik

II. Kilise Gerçekte Nedir?

- A. “Kilise” Bir Bina Değildir.
- B. Kilise Açık Bir Biçimde Tanımlanmış, Belirli Bir Topluluktur
  - 1. Yeni Antlaşma’da Kilise
  - 2. Eski Antlaşma’da Kilise
  - 3. Baptistler Kilise Anlayışı Açısından Tarihte Benzeri Olmayan Bir Topluluktur
  - 4. Tarihçilere Ek Bilgi

III. Neden Bir Kiliseye Üye Olmalıyız?

- A. Sorunun Önemi
- B. Beş Sebep
  - 1. İkna Olabilmemiz İçin
  - 2. Dünyaya Müjdeyi Yayımak İçin
  - 3. Sahte İnançları Teşhir Etmek İçin
  - 4. Kilisenin Aydınlatılması İçin
  - 5. Rabbin Yüceliği İçin

IV. Kilise Üyeliğinin İşaretleri

- A. Vaftiz
  - 1. Bebek Vaftizine Karşı Deliller
  - 2. İmanlı Vaftizini Destekleyen Kutsal Kitap’dan Deliller
- B. Rabbin Sofrası
- C. Katılım
- D. Disiplin
- E. Sevgi

B ö l ü m 4

Ü Y E L İ K

İlk olarak kabul etmemiz gerekir ki birçok kişi kilise üyeliği uygulamasının, topluluğa katılan insan sayısında büyümeyi engellediğini düşünmektedir. Bazı kişilerin topluluğa kabul edildiğini bazılarının da dışarıda bırakıldığını söylemek kulağa hem dostane gelmemektedir hem de biraz seçkin bir yaklaşım değil midir? Bu tutumun Kutsal Kitap'dan kaynaklanmadığını hatta Hıristiyanlığa aykırı olduğunu söyleyecek kadar ileri gidebilir miyiz? Elçilerin İşleri 2. bölümün son kısmında açıkça söyle yazılmıştır "*Rab de her gün yeni kurtulanları onların arasına (kiliseye) katıyordu.*" Yapılması gereken şey zaten bu değil midir? Elçilerin İşleri 8'e baktığımız zaman, Etiyopya kraliçesi Kandaki'nin vezirlerinden bir hadımın tapınmak için Yerusaleme gittiğini, arabasında otururken, Yeşaya peygamberin kitabını okuduğunu, Kutsal Ruh tarafından yönlendirilen Filipus'un koşup arabanın yanına geldiğini ve hadımla konuştuğunu; bu adamın iman edip ve vaftiz olduğunu okuruz. Bu durumda Etiyopyalı bu adam otomatikman ilk kilisenin bir üyesi olmamış mıdır?

I. Bağlanma Korkusu ve Üyelik

Bütün bunlar, günümüzde birçok kişinin düşündüğünden çok daha fazla önemlidir. Aslında bu konuyu açıklığa kavuşturmanın kiliselerimizi canlandırmak, ulusumuza müjdeyi yaymak, İsa Mesih'in dünya üzerindeki amacının yol almasını sağlamak ve Tanrı'yı yüceltmek için önemli bir adım olduğunu düşünmekteyim.

Amerika'daki Evanjelistler, özellikle de Güney Baptist Kurultayındaki kilise kardeşlerimiz ciddi bir biçimde bu konuyu gözden geçirmek ve tekrar ele almak durumundadırlar. Bir kaç sene önce yapılan bir Güney Baptist açıklamasında, tipik bir Güney Baptist kilisesinde ortalama kayıtlı 233 üye olduğu ve bunların 70 tanesinin pazar ayinine katıldığı ifade edilmiştir. Benim aklıma takılan soru ise şudur: eksik olan 163 üye nerededir? Bu kişilerin hepsi evde hasta yatıyorlar mıdır? Huzur evinde midirler? Üniversitede, tatilde ya da askerde midirler? Belki aralarındaki bazıları gerçekten de bu durumdan birisini yaşamaktadırlar ama 163ü birden mi? İnsanların kiliseye gitmemesi Hıristiyanlık hakkındaki etrafımızdaki dünyaya nasıl bir mesaj vermektedir? Peki, bizler Hıristiyanlığın bizim yaşamlarımız için olan önemi hakkında tam bir fikre sahip miyiz? Peki, aylardır belki de çok daha uzun süreden beri kiliseye gelmeyen bu insanların ruhsal durumu nedir? Bu kişilerin kiliseye gelmemeleri acaba bizi ilgilendiren bir konu mudur? Tüm bunlara cevap verebilmemiz için öncelikle şu soruyu sormamız gerekmektedir; "Kilise gerçekte nedir?"

II. Kilise Gerçekte Nedir?

“Kilise” Bir Bina Değildir.

Biz Hıristiyanlar “kilise” kelimesini kullanırken, bir dinin organizasyonsal bir biriminden bahsetmiyoruz. Her hangi bir ibadethaneden de bahsetmiyoruz. Ne Budistlerin tapınağını ne de Yahudilerin Sinagoglarını kast ediyoruz. “Kilise” derken temel olarak bir binadan bahsetmiyoruz ancak ikincil anlam olarak Hıristiyanların toplandığı bir binayı kast edebiliriz. Aslında kilisenin ikincil anlamı topluluğun bir araya geldiği bir binadır. Hatta bina sadece kilisenin toplandığı yerdir demek daha da doğru bir ifade olacaktır. New England sözlüğünde kilise binasının anlamı olarak “toplantı binası” yazılmıştır. New England (Amerika’nın Kuzey doğusunda bir bölgedir) kiliseleri dışarıdan bakıldığında sadece büyük bir eve benzeyen binalardır. Aslında bunlar sadece kilisenin toplandığı geniş evlerdir o kadar.

Kilise Açık Bir Biçimde Tanımlanmış, Belirli Bir Topluluktur

Yeni Antlaşma’ya göre temel anlamı ile kilise, sadece Tanrı’nın lütfü ile ve sadece İsa Mesih’e iman aracılığı ile ve sadece Tanrı’nın yüceliği için kurtulmuş olduklarını ikrar edip bunu yaşamlarında sergileyip düzenli bir şekilde toplanan insanlar gurubudur. Yeni Antlaşma kilisesi budur, bir bina değildir. İlk Hıristiyanlar MS 3. yüz yıla kadar bir kilise binasına sahip olmamışlardır.

Yeni Antlaşma’da Kilise

Hıristiyanlığın ilk dönemlerinden itibaren yerel Hıristiyan kiliseleri, belirli bir grubun oluşturduğu topluluklardı. Bu toplulukları bir takım insanlar oluştururken diğer kişiler bu topluluğa ait olmuyorlardı. İsa Mesih’in, Matta 18’de yer alan uyarı niteliğindeki öğretilerinde ve Pavlus’un I. Korintliler 5’deki sert kınamasını okuduğumuz zaman dışlanan insanların siyasi bir topluluktan değil, sosyal bir topluluktan dışlandığını görürüz. İlk Hıristiyan kiliselerinde üyelerin kaydının tutulup tutulmadığını kesin olarak bilmiyoruz ancak böyle bir kayıt tutma uygulaması o çağ için süregelen bir gelenektir. Kesin olarak bildiğimiz ise ilk dönem kiliselerinin dulların kaydını tuttuğu ve Tanrı’nın Yaşam Kitap’ın da evrensel kilisesindeki bütün üyelerin isminin yazılı olduğudur. II. Korintliler 2’yi okuduğumuz zaman hem Pavlus’un hem de Korintliler’in kilise üyesi olduğunu kabul ettikleri kişilerin çoğunu ve bunlardan kimlerin oy vermeye yetkin olduklarını açıkça isimlendirebildiklerini görebilmekteyiz.

Eski Antlaşma’da Kilise

Hem Yeni hem de Eski Antlaşma’da, Tanrı’nın eylemlerinin merkezinde yer alan, açık bir şekilde tanımlanmış insan topluluğu fikrinin mevcudiyetini görürüz. Tanrı’nın Nuh ve ailesinden, İbrahim ve onun soyundan, İsrail halkından ve Yeni Antlaşma’da ki kilisesine kadar gerçekleşen olaylara baktığımızda Tanrı’nın kendi karakterini tanıtmak için belirli bir insan topluluğunu diğerlerinden ayırıp seçtiğini görürüz. Tanrı’nın amacı her zaman, Kendisine güvenen ve güvenmeyen insanlar arasındaki keskin ve net çizgiyi ortaya koymak olmuştur.

Baptistler Kilise Anlayışı Açısından Tarihte Benzeri Olmayan Bir Topluluktur

Bir araya gelmiş olan topluluğun, kilise olduğu kavramı, Baptist Hıristiyanları diğer Hıristiyanlardan farklı kılan özelliklerinden birisidir. Reformasyon esnasında kilise ile devlet arasında, birbirinden ayrı olmayan aynı zamanda da karmaşık olan bir ilişki vardı. Kilisenin ya da devletin uyguladığı disiplin, bir diğerini de etkileyen sonuçlar doğururdu. O dönemdeki uygulamaya göre belirli bir siyasi coğrafyada doğan her vatandaşın, o bölgeye ait bir devlet

kilisesine üye olma hakkı vardı. Reformasyon döneminde imanlı olan kişilerin vaftiz olması uygulamasının yeniden yürürlüğe girmesi ile bu sistem temelinden sarsılmıştır ve Baptistler arasında, Yeni Antlaşmada yer alan kilisenin, yeniden doğduğunu şahsen beyan eden ve bu doğuşun meyvelerini taşıyan kişilerin bir araya gelmesi ile oluşan topluluk olduğuna dair inanç tekrar yürürlüğe girmiştir.

Tarihçilere Ek Bilgi

Baptistlerin kilisenin gönüllü olarak belli bir akit altına giren katılımcıların oluşturduğu bir topluluk olduğu anlayışı, Amerikan halkının dini özgürlüğüne yapılmış olan çok önemli bir katkı olması tarihçilere ilginç bir ek bilgidir. Bu size şaşırtıcı gelebilir çünkü günümüzde bazı kişiler Baptistleri, baskıcı, dinsel totalitarizmci, kara cahil zorbalılar olarak görmektedir. Ancak tarihsel gerçeklere baktığımızda durum bu kanıdan hem çok uzak hem de tam anlamıyla istinasız aksidir. Bir açıdan bazı kişilerin, Baptistlerin ne kadar örümcek kafalı olduğunu sözlü ve yazılı olarak beyan etme şeklinde kullandıkları ifade özgürlüğü hakkı, Hıristiyan olan Baptist topluluğunun kilise anlayışının savunuculuğunu yapıp vermiş olduğu bu özgürlük mücadelesini üç asır boyunca sürdürmesi sonucunda kazanılmıştır.

Bir ülkenin vatandaşı olarak, o ülkede doğulduğu için sizin ve aile fertlerinizin yasal bir hak olarak bir kiliseye üye olunamaz ve bu hak miras ile gelecek nesillere aktarılamaz. Yeni Antlaşmada kilisenin imanlılar için olduğu öğretilmiştir. Bizlerde imanlılar olarak Amerika'da kilisenin bağımsız bir şekilde işlevini yerine getirebilmesini sağlayan kanun hükümlerinin savunuculuğunu yapmaktayız. Baptistler Amerika'da yeni oluşmaya başlayan kilise sistemlerini savunmak bir yana onlara en büyük direnci gösteren gruptur. Baptistlerin kilise anlayışı yeni üretilen sistemleri reddetmektedir. Baptistlerin savunduğu sistem, Amerikan ulusunun, İsa Mesih'in kurtarıcısı altında, özgürce işbirliği yapan kiliseler aracılığı ile müjdelenmesi üzerinedir; kilise ise İsa Mesih'e ve birbirine adanmış yerel Hıristiyanlardan oluşan bir topluluktur.

III. Neden Bir Kiliseye Üye Olmalıyız?

Sorunun Önemi

Bu konu günümüzde hem kiliselerimiz için hem de şahsen biz Hıristiyanlar için üstünkörü geçilemeyecek bir konudur. İsa Mesih'in sizlere O'nun öğrencileri olarak yaptığı çağırısı daha iyi anlayabilmeniz için bu konu hayati bir önem taşımaktadır. Bir kiliseye üye olmak sizi aynen iyi işleriniz, eğitiminiz, kültürünüz, arkadaşlıklarınız, bağışlarınız ya da vaftiziniz gibi kurtaramaz. Hıristiyan olmayanlar kiliseye üye olmaya çalışmamalı, Hıristiyanlığın ne anlama geldiğini idrak etmeye çalışmalıdırlar. İnançlı olduklarını beyan eden Hıristiyanlara ise şunu sormak isterim: Hıristiyan hayatı yaşamak ne demektir? Biz bu hayatı kendi başımıza mı yaşarız?

Beş Sebep

Bizlerin kiliseye olan ihtiyacımızı ortaya koyabilecek birçok güzel soru vardır ancak neden bir kiliseye üye olmamız gerektiği konusunda ben size hem müjdeyi vaaz eden hem de Hıristiyan hayatını ortaya koyan beş sebep seçtim.

1. İkna Olabilmemiz İçin —

Kiliseye kurtulmak için üye olunmaz, ancak kurtulduğunuzdan emin olma konusunda yardım almanız için kiliseye üye olmalısınız. İsa Mesih'in, Yuhanna'nın kitabında yer alan şu sözlerine bakalım:

14:21 — *Kim buyruklarımı bilir ve yerine getirirse, işte beni seven odur. Beni seveni Babam da sevecektir. Ben de onu seveceğim ve kendimi ona göstereceğim*
15:10, 14 — *Eğer buyruklarımı yerine getirirseniz sevgimde kalırsınız, tıpkı benim de Babamın buyruklarını yerine getirdiğim ve sevgisinde kaldığım gibi..*
Size buyurduklarımı yaparsanız, benim dostlarım olursunuz.
13:17 — *Bildiğiniz bu şeyleri yaparsanız, size ne mutlu!*

Bir kiliseye üye olarak, bay ve bayan imanlı kardeşlerimize karşı, ağızımızdan çıkan ile yaptıklarımızın tutarlı olup olmadığı konusunda kendimizi hesap verme durumuna sokarız. Bir kiliseye üye olarak, onlardan Tanrı'nın yaşamlarımızdaki tanık oldukları eylemlerini bizlere hatırlatarak bizleri cesaretlendirmelerini aynı şekilde Tanrı'ya itaatten uzaklaştığımızda da durumumuzu gözden geçirmemiz gerektiğini bize hatırlatmalarını istemiş oluruz. Sizlerin yerel bir kiliseye üye olmanız demek aynı zamanda o topluluğun, sizin yaşamınızda yeniden doğuşun meyvelerinin bulunduğu bir topluma bir beyanda bulunmaları demektir. Yerel bir kiliseye üye olmanız sizi kurtarmaz ancak kurtulmuş olmanın parıltılı ışığını etrafa yansıtmanızı sağlar. Eğer bu yansıtma olmaz ise dışarıdaki kişiler iddia ettiğiniz kurtuluşun varlığından nasıl haberdar olabilirler? Yerel bir kiliseye üye olarak hem topluluktakiler ile el ele veririz, hem daha iyi tanırız hem de daha iyi tanırız. Tanrı'nın yaşamlarımızda yaptığı harika işleri ihtiyaç doğduğunda cesaretlendirmek için birbirimize hatırlatırız aynı şekilde ağızımızdan çıkan ile yaşantılarımız arasındaki fark açılırsa birbirimizi dikkatli olmaya davet ederiz.

2. Dünyaya Müjdeyi Yaymak İçin —

Dünyanın müjdelenmesinin gerçekleşebilmesi için yerel bir kiliseye üye olmanız gerekir. Hep beraber olursak hem ülkemizde hem de dünyada müjdenin duyulmasını daha iyi bir şekilde gerçekleştirebiliriz. Bunu, hem müjdeyi başkaları ile kendimiz paylaşarak hem de bunu yapan kişilere yardımcı olarak gerçekleştirebiliriz. Her yerel kilise aslında doğası gereği misyoner bir organizasyondur.

Yetimlerin, hastaların, çocukların ya da düşkünlerin maddi ve manevi ihtiyaçlarına el uzatmaya çalışarak, onlara Tanrı'nın sevgisini göstererek bu söylemimizi eyleme dönüştürmüş oluruz. Felaket bölgelerine acil yardım göndererek, ulaşmayan yerlere eğitim ulaştırarak ve sayısız diğer hizmetlerde bulunan kişilere yardım amacıyla milyonlarca dolar ve binlerce gönüllü tedarik ederek üye olduğumuz kiliseler aracılığı ile dünyanın müjdelenmesini sağlarız. Bizler her ne kadar kusurluda olsak, eğer Tanrı'nın Ruhu gerçekten içimizde yaşıyor ise, yaşamlarımızı ve sözlerimizi başkalarına O'nun müjdesinin gerçekliğinin görülmesinde kullanacaktır. Bu ise cennette değil sadece bu dünyada ve sadece bizlerin yerine getirebileceği özel bir görevdir. Kilisenin şu an için sahip olduğu özel bir ayrıcalık olan bu görev sayesinde, Tanrı'nın dünyaya müjdesini yayma planının bir parçası oluruz.

3. Sahte İnançları Teşhir Etmek İçin —

Tanrı, sahte inanışları teşhir etmemiz için bizlerin bir arada olmasını uygun görmüştür. Bizler ancak Hıristiyanlar olarak bir araya geldiğimizde dünyaya gerçek Hıristiyanlığın ne olduğunu gösterebiliriz. Kiliselerden dünyaya, aslında öyle olmadığı halde Kutsal Kitap'ı takip eden Hıristiyanlığın bir parçası olarak algılanan mesajlar ve algılamalar yayılmaktadır. Örneğin, bazı kişilerin sağlam bir kiliseye üye olmak istememesinin nedeni gerçek müjde'ye inanmamalarıdır. Kilisenin misyonlarının birisinde gerçek müjdeyi tanımak ve korumak, bozulmasına ve yanlış anlamlar yüklenmesine karşı mücadele vermektir. İsa Mesih'in müjdesini insanlara yapıcı bir şekilde duyurmak bir yana müjdeciliğin içerdiği görevlerin birisinde kendilerini Hıristiyan kilisesi olarak tanıtan aslında müjdeyi onaylamak yerine reddeden, yıkıcı, kafa karıştırıcı, çarpık tanıklıkları boşa çıkartmaktır.

4. Kilisenin Aydınlatılması İçin —

Kiliseye katılmamız için dördüncü sebep ise kilisenin aydınlatılması ve bina edilmesi içindir. Kiliseye katılmak bizim kişisel hatalı bireyselliğimiz ile yüzleşmemizi aynı zamanda Hıristiyanlığın tüzel kişiliğini idrak etmemizi sağlayacaktır. Yeni Antlaşma'yı incelediğiniz zaman Hıristiyan yaşantımızın birbirimiz için destek olmayı ve ilgilenmeyi de içerdiğini görürüz. Hıristiyan olmanın bir parçası da budur. Bunu her ne kadar mükemmel bir biçimde yerine getiremesek de kendimizi bunu yapmaya adanmalıyız. Ufak adımlarla bile olsa dürüstlüğü, sevgiyi, bencil olmamayı ve İsa gibi olmaya çalışmak için cesaretlendirmeliyiz.

Kilisemizin üyelik sınıfında her zaman paylaştığım, benimde üye olduğum bir kiliseye gelen, üniversite kampüslerinde Hıristiyanlık hizmeti veren bir arkadaşım hakkında bir anım vardır. Kilisede Pazar sabahı ilahiler biter bitmez içeri giren ve ayine katılan ve arkasından hemen sıvışan bu arkadaşımı bir gün yakalayıp kendisine neden ayinin tümüne katılmadığını sordum, verdiği cevap “vaaz dışındaki kısımlar bana çok bir şey katmıyor” oldu. Kendisine bir kiliseye üye olmayı düşünüp düşünmediğini sorduğumda ise benim garip bir soru sorduğumu düşünüp bana “neden bir kiliseye üye olayım ki? Eğer bir kiliseye üye olursam beni ruhsal açıdan yavaşlatacaklarını düşünüyorum” cevabını verdi. Bu cevap karşısında bu arkadaşım, Hıristiyan olmak ne demek acaba biliyor mu diye kendi kendime sormak zorunda kaldım. “Peki, hiç Tanrı'nın senin o diğer insanlarla kol kola girmeni istediği aklına geldi mi? Evet belki o insanlar seni yavaşlatabilirler ancak unutma ki sende onları hızlandırmış olabilirsin. Belki de Tanrı'nın, biz Hıristiyanların bir arada yaşarken bizler için tasarladığı şeylerin bir tanesi de buydu!”

5. Rabbin Yüceliği İçin —

En önemlisi bir Hıristiyan, Tanrı'nın yüceliği adına bir kiliseye katılmalıdır. Petrus ilk Hıristiyanlara hitaben şöyle yazmıştır, “*İnanmayanlar önünde olumlu bir yaşam sürün. Öyle ki, kötülük yapanlarmışsınız gibi size iftira etseler de, iyi işlerinizi görerek Tanrı'ya, kendilerine yaklaştığı gün yüceltsinler.*” (I. Petrus 2:12). Ne kadar etkileyici bir ayet değil mi? Petrus, İsa Mesih tarafından şahsen yetiştirilmiştir ve dağda verilen vaazda şu sözlere şahit olmuştur: “*Sizin ışığınız insanların önünde öyle parlansın ki, iyi işlerinizi görerek göklerde olan Babanızı yüceltsinler!*” (Matta 5:16). Bu ayete bakarak ulaştığımız şaşırtıcı sonuca göre Tanrı, bizim işlerimiz aracılığı ile yüceltilecektir. Bu ayete göre Tanrı'nın Söz'ünün bu ayetin sadece bizleri bireysel olarak değil *bütün* Hıristiyanları topluluk olarak ilgilendirdiğini söylemek çok yanlış olmaz. Tanrı, bizlerin İsa Mesih'e iman edenlerden olduğumuzu birbirimize karşı göstereceğimiz sevgi sayesinde anlaşılmasını istemiştir. İsa Mesih'in Yuhanna 13:34-35'de yer alan ve aklımızdan çıkmayan şu sözlerine bir bakalım: *Size yeni bir buyruk veriyorum: birbirinizi sevin. Sizi sevdiğim gibi siz de birbirinizi sevin. Birbirinize sevginiz olursa, herkes bununla benim öğrencilerim olduğunuzu anlayacaktır.*” Bizim beraberce sergilediğimiz bu yaşam O'nda olduğumuzun bir işaretidir ve Tanrı'ya yücelik ve övgü getirmektedir.

IV. Kilise Üyeliğinin İşaretleri

Günah içindeki bir dünyada yaşadığımızı ve kısmen de olsa bu dünya ile ilişkide olduğumuzu aklımızdan çıkarmadan, bir kişinin bir kiliseye üye olup olamayacağına nasıl karar verebiliriz? Gerçekten kimler üyedir, kimler üye değildir?

Vaftiz

İlk olarak bir kiliseye üye olabilmeniz için, bir imanlı olarak günahlarınızı itiraf edip, bu günahlarınızdan tövbe edip, kurtuluşunuz için yalnız İsa Mesih'e güvendiğinizi beyan edip vaftiz olmanız gerekir. Kutsal Kitap'ın Matta kısmının 28. bölümünde İsa Mesih açık bir şekilde iman edenlerin vaftiz olması gerektiğini buyurmuştur. Elçilerin İşleri kitabının başından sonuna kadar da havarilerin bu buyruğu anladıklarını ve uyguladıklarını görürüz.

Biz vaftizin sadece bilinçli bir şekilde İsa Mesih'e olan imanını beyan edenlere ait bir uygulama olduğuna inanırız. Bundan dolayı da bebek vaftizi uygulamasının bir doktrin hatası olduğunu kabul ederiz. Sizlere neden bu şekilde kabul ettiğimiz ile ilgili beş sebep sunmak isterim.

Bebek Vaftizine Karşı Deliller

1) Hiç kimse imanlıların vaftizine karşı çıkmamaktadır. Üzerinde tartışılan konu bebeklerin vaftiz edilmesidir.

2) Yeni Antlaşma'da bebek vaftizine dair herhangi bir açık *örneğe* rastlanılmamaktadır.

3) Yeni Antlaşma'da bebek vaftizine dair herhangi bir açık *öğretişe* rastlanılmamaktadır.

4) Yeni Antlaşma'da fiziki vaftiz ile fiziki sünnet arasında direk bir paralellik kuran herhangi bir açık *öğretişe* rastlanılmamaktadır. Tam aksine Koloseliler 2. bölümde *ruhsal* sünnet ile fiziki vaftiz arasında direk bir paralellik kurulduğunu görürüz ki burada *yüreklere* gerçekleşen sünnet zaten fiziki vaftiz ile gerçekleşmektedir. Bu ayet, sadece yeniden doğmuş olduğunun meyvelerini verenlerin vaftiz edilmesine dair olan öğretişi desteklemektedir.

5) Tarihsel açıdan baktığımızda Yeni Antlaşma'da bebek vaftizine rastlanılmamaktadır, hatta bebek vaftizi ikinci yüzyılın hemen başında kaleme alınmış olan ve Hıristiyan ibadetlerini düzenleyen *Didache* isimli kitapta da yer almamaktadır. Bebek vaftizine dair ne birinci ne de ikinci yüzyıldan kalma herhangi bir yazılı metin elimizde mevcut değildir. Ancak üçüncü yüzyıldan kalma metinlerde bebek vaftizi örneklerine rastlamaya başlarız ancak burada karşımıza çıkan Reformasyon sonrası Protestan kilisesinde kardeşlerimizin öğrettiği bebek vaftizi değil, Katolik Roma Kilisesinin şu an öğretmekte olduğu bebek vaftizidir. Katolik Roma Kilisesinin bebek vaftizi doktrini aynı zamanda bizim yeniden doğmamızı, değişim geçirmemizi ve kurtuluşumuzu olumsuz açıdan etkileyen bir öğretidir. Reformasyon sonrası Protestan kilisesinde kardeşlerimizin öğrettiği bebek vaftizi fikri, 1520 senesindeki Protestanların imanlı vaftizi uygulamasını tekrar yürürlüğe koymasından sonra ortaya çıkmıştır. Aslında kurtarma veya değiştirme özelliği olmayan bebek vaftizi fikrinin öncülüğünü yapan kişi de Huldrich Zwingli'dir.

İmanlı Vaftizini Destekleyen Kutsal Kitap'dan Deliller

Pavlus'un mektuplarından anladığımız üzere Pavlus vaftiz olan kişilerin yüreklerinin sünnet olduğunu (Koliseliler 2) ve yeni bir yaşam tecrübe ettiğini (Rom 6) ileri sürüyordu. Vaftiz, kilise üyeliği için gerekli bir şarttır. Eğer vaftiz olmamış bir kişinin İsa Mesih'e imanlı olduğunu iddia edip bir kilise tarafından kabul edilecek ise İsa Mesih'in bu kadar açık bir buyruğunu reddetmesi, hemen ardından bir kilise disiplinini gerektirir. Kısacası bu kişinin ya İsa Mesih'in buyruğuna itaat etmesi gerekir ya da İsa Mesih'e iman ettiğine dair bir kilise onayı talebinden vazgeçmesi gerekir. İsa Mesih'in size vermiş olduğu buyruklar arasında vaftiz olmak kadar kolay başka bir buyruk yoktur.

Rabbin Sofrası

Bir kilisenin üyesi olmak demek, Rabbin sofrasına katılmak demektir. Aslında bu ibadetin özündeki mesaj, Hıristiyan olmaya devam ettiğinizin beyanıdır. Kutsal Yazılar'da,

İsa'nın eline ekmek alıp, ekmeği bölüp ve öğrencilerine verip, "Alın, yiyin, bu benim bedenimdir," dediğini ve eline şarap kâsesi alıp, "Hepiniz bundan için, çünkü bu benim kanımdır, günahların bağışlanması için birçokları uğruna akıtılan antlaşma kanıdır," dediğini okuyoruz. Pavlus'un Korintlilere yazmış olduğu ilk mektupta gördüğümüz gibi bu buyruk ilk Hıristiyanlar tarafından yerine getirilmiş ve o günden bu güne tövbekâr Hıristiyanlar tarafından yerine getirilmeye devam edilmektedir. Kilisenin Rabbin sofrasına katılımı aslında topluluğun İsa Mesih'te iman ile doymasının sembolik bir anlatımıdır.

Katılım

Bir kiliseye üye olmak demek, istikrarlı bir biçimde toplantılara katılmak demektir. Katılım belki de birbirimize karşı olan en temel hizmetimizdir. Ağzımızdan düşmeyen ayetlerden birisi olan İbraniler 10:25'de şöyle yazılmıştır, "Bazılarının alıştığı gibi, bir araya gelmekten vazgeçmeyelim; o günün yaklaştığını gördükçe birbirimizi daha da çok yüreklendirelim."

Yeni Antlaşma'daki kilise bir bina ise bizlerde onu oluşturan tuğlalarız; eğer bir beden ise bizlerde bu bedenin üyeleri; eğer imanın öz ev haklı ise bizlerde bu ev halkının fertleri. Bizler sürüdeki kuzular, asmadaki dallarız. Kutsal Kitap'a göre eğer bir kişi Hıristiyan ise bir kiliseye üye olması mecburidir ve bu üyelik sadece zamanın birinde yaptığımız bir iman açıklamasının kayıt tutulduğu yer ya da bize aşına olan mekâna karşı duygusal bir yakınlık olmamalıdır. Kilise üyeliği yaşayan bir adanmışlığın sürekli katılım ile beyan edilmesidir aksi halde değersiz olur ve değersizden de öte tehlikeli olur.

Katılımcı olmayan "üyeler" hem gerçek üyelerin hem de Hıristiyan olmayan kişilerin, Hıristiyanlığın ne olduğu hakkındaki fikirlerini bulandırabilir. Biz "aktif" üyeler, "aktif olmayan" üyelerin kilise üyesi olarak kalmasına izin verdiğimiz müddetçe bu kişilere faydalı bir hizmette bulunmamaktayız çünkü bir kilise üyeliği aslında bir kişinin kurtulmuş olduğunun tüzel bir tasdiknamesidir. Anlamamız gereken çok önemli bir konu vardır: bir kişinin bir kiliseye üyeliği, o kilisenin bu üyesinin kurtulmuş olduğuna dair vermiş olduğu kurumsal bir tanıklıktır. Ancak topluluğun, görünmez olan bir kişinin iman yarışında koşmaya devam ettiğine dair dürüst bir tanıklık vermesi mümkün müdür?

Biz kendi kilisemizde devamsızlık gösteren üyelerimizi sürekli olarak tespit etmeye çalışır, bu kişileri kiliseye getirebilmek için çaba gösterir ya da bu kişiler askerde, üniversitede iseler ya da hasta oldukları için gelemiyorlarsa, onlar için elimizden gelen hizmeti esirgemeyiz. Eğer bir üyemiz kiliseye gelebilme imkânına sahip ancak gelmiyor ise bu üyemizin ivedi bir şekilde kilise üyeliğini fesih eder, onları sürekli olarak gidebilecekleri bir kilise bulmaları konusunda cesaretlendiririz.

Disiplin

Kilise üyeliğinin en net konularından birisi de disiplin konusudur. İsa Mesih'in Matta 18'de okuduğumuz ve Pavlus'un I. Korintliler 5 ile Galatyalılar 6'da yer alan öğretileri kadarı ile bile yerel bir kilise ailesinin asli görevlerinden bir tanesinin kendi başlarına kilise üyeliğinden ayrılmak istemeyen kişileri dışarıda bırakacak şekilde bir çizgi çizmeleri olduğu su götürmez bir gerçektir. Bu çok önemli ancak üzerinde fazla durulmayan konu hakkında daha fazla bilgi edinmek için Jay Adams'ın, *Handbook of Church Discipline* (Zondervan, 1986) ve Mark Dever'in, *Polity: Biblical Arguments on How to Conduct Church Life* (Center for Church Reform, 2001) isimli kitaplarını okuyabilirsiniz. Adams konuya daha çok Presbiteryen bakış açısından yaklaşırken Mark'ın kitabı ilk dönem Baptistlerinden kalma on ciltlik bir çalışmadır. Her ne kadar iki kitap, iki farklı kilise idari şeklinin bakış açısını yansıtsa da arada ciddi bir uzlaşma mevcuttur. Her hangi bir kilise pastörü için bu iki kitapta kesinlikle çok faydalıdır.

Sevgi

Kilise üyesi olan kişilerin sevgi dolu olması gerekir. İsa Mesih'in Havarilerine bu konuda söylediklerini Yuhanna 13. bölümde okumak mümkündür: *“Size yeni bir buyruk veriyorum: birbirinizi sevin. Sizi sevdiğim gibi siz de birbirinizi sevin. Birbirinize sevginiz olursa, herkes bununla benim öğrencilerim olduğunuzu anlayacaktır.”* (Yu 13:34, 35). Eğer bir kişi, başka Hıristiyanlar ile sevgi dolu bir ilişki kurmaya kendini adamadan, kendi kendisine Hıristiyan demenin uygun olduğuna dair bir kanıya varırsa, I. Yuhanna 4:20'de şu yazılanları okumalarını tavsiye ederim, *“Eğer bir kimse, «Tanrı'yı seviyorum» der ve kardeşinden nefret ederse, yalancıdır. Çünkü görmüş olduğu kardeşini sevmeyen, görmemiş olduğu Tanrı'yı sevemez.”* Kendi kendimizi kandırma eğilimimizi ve ne kadar iyi insanlar olduğumuzu abartma huyumuzu göz önünde bulundurduğumuz zaman Tanrı'ya bizim gururumuz ve körlüğümüze rağmen bizleri bağışladığı için şükretmemiz gerekir! Hıristiyan sevgisini alabilmek ve verebilmek Kutsal Kitap'ın öğrettiği gibi kilise üyesi olmanın açık ve net olarak en önemli parçalarından birisidir. Buna kiliseye bağışta bulunmaktan, kiliseye yeni gelen tanımadığımız insanlara samimi bir şekilde kucak açmaya kadar birçok şey dâhildir.

Yerel bir kilisenin sevgi kaynağından dışarıya çok şey akar. Örneğin, biz kilise üyelerimizden iman açıklamamızı ve kilise içindeki davranışları düzenleyen antlaşmayı imzalamalarını isteriz. Bu üyelerden kilise için dua etmelerini, kiliseye finansal destek vermelerini, kilisenin hizmetlerine bir fiil katılmalarını bekleriz. Vaftiz, Rabbin Sofrası, Katılım, Disiplin ve Sevgi yerel bir kilise üyeliğinin özünü oluşturan unsurlardır.

Kısacası Hıristiyan kardeşlerim, yalnızca kiliseye katılmakla kalmayın (ki katılmak zorundasınız), bir kiliseye üye olun. Diğer Hıristiyanlar ile kol kola girin. Üye olabileceğiniz bir kilise bulun ve üye olun ki Hıristiyan olmayanlar müjdeyi duyabilsinler, görebilsinler, zayıf Hıristiyanlara destek olunabilsin, güçlü Hıristiyanlar enerjilerini iyi bir şekilde kullanabilsin, Kilise liderleri cesaretlendirilebilsin ve yükleri hafifleyebilsin ki Tanrı yüceltilsin.

S O N U Ç

Kilise olarak yaşamanın ne demek olduğu hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsanız, Pavlus'un Korintliler'e yazmış olduğu ilk mektup, üzerinde derin derin düşünmek için harika bir yazıdır. Bu mektubu okuduğumuz zaman aslında kilise olarak bizim özellikle Kutsallık, Birliktelik ve Sevgi ile işaretlenmiş olmamız gerektiğini daha iyi bir şekilde anlarız.

Kilise için böyle olmak zorundadır? Çünkü kilisenin karakteri Tanrı'nın karakterinin bir yansımasıdır. Bizlerin özellikle Tanrı'da aynen böyle olduğu için kutsal olmamız, birliğimizi bozmamamız ve birbirimizi sevmemiz gerekmektedir. Tanrı kutsal olduğu için bizimde kutsal olmamız gerekmektedir. Tanrı tekdir bu yüzden bizimde tek olmamız birlik olmamız gerekmektedir. Birbirimizi sevmemiz gerekir çünkü Tanrı sevgidir.

Kutsal olmamız demek ilk olarak dünyaya yabancı Tanrı'ya yakın olmamız demektir. Saf olmamız gerekir. Kutsallık, kilisenin sembolü olan bir niteliktir. Kutsallık, bizim ünvanımız olmalıdır, aramızda doğal olan olmalı bizim tipik özelliğimiz olmalıdır. Birisi özellikle bizim kilisemiz hakkında düşünürken, "O kutsal bir topluluktur" diyebilmelidir. Kutsal olmanın anlamı kendini diğerlerinden üstün gören, aşırı erdemlilik taslayan kişilerden oluşan bir grup insan olmak demek değildir, bizim anlayışımıza göre daha iyi, daha insancıl ve Tanrı'yı daha çok onurlandıran bir yaşam tarzı vaat eden bir topluluk olmak demektir. İşte bu yüzden üyeliği, öğretişleri ve disiplini içeren tüm bu konular çok önemlidir. Tanrı kutsal olduğu için bizimde kutsal olmamız gerekmektedir.

Tanrı tekdir, bu yüzden bizimde tek olmamız gerekir. I. Korintliler bölüm 1'de Pavlus'un yazdığı mektup çok ilgi çekicidir çünkü Pavlus kilise içinde çeşitli bölünme ve fraksiyonlara ayrılma haberlerini almış ve bu konuyu teolojik bir argüman ile ele almıştır. I. Korintliler 1:13'de Pavlus'un bölünmeye başlamış olan Korint topluluğuna yönelttiği soruya bakalım: "*Mesih bölündü mü?*" Ne muhteşem bir soru! Üzerine düşündüğünüz zaman yerel bir kilisenin bölünmesi için başka bir sebep bulamazsınız. Pavlus'un kilisede gerçekleşmeye başlayan bölünme karşısında yönelttiği "*Mesih bölündü mü?*" sorusunun altında kilisenin İsa Mesih'in bedeni olduğuna dair güçlü teolojik öğretisi vardır. Bu ayet bizlere, Tanrı'nın görüntüsünü yansıtmaya dair olan ciddi ve ağır sorumluluğumuzu hatırlatmaktadır. Bölünmüşlüklerimiz ciddi bir biçimde ele alınmalıdır çünkü her hangi bir günahkârlık ya da suçluluk durumu, bizlerin görüntüsünü yansıtmada durumunda olduğumuz Tanrı'ya ithaf edilmektedir.

Pavlus I. Korintliler 12:27'de "*Sizler Mesih'in bedenisiniz, ayrı ayrı da bu bedenün üyelerisiniz*" derken sizce Pavlus bu fikre ne zaman kapılmıştır? İman ettiği an. Elçilerin İşleri 9'da Pavlus, Şam'a o bölgedeki Hıristiyanlara zulmetmek amacı ile ilerlerken yolda karşısına çıkan ölümden dirilmiş olan İsa Mesih tarafından durdurulur. İsa Mesih, Pavlus'a şunlardan hangisini söylemiştir? "Saul, Saul, neden Hıristiyanlara zulmediyorsun?", "Saul, Saul, neden kiliseye zulmediyorsun?", "Saul, Saul, neden bana zulmediyorsun", cevap en son cümle olacaktır. İşte İsa Mesih kilise ile kendisi arasında bu kadar yakın bir bağ kurmaktadır. İsa kiliseyi kendi bedeni olarak görmekte ve bizi de o bedenün *üyeri* olarak kabul etmektedir!

I. Korintliler'de İsa Mesih'ten daha çok günaha bağımlı olanları aramızdan "uzaklaştırmamız" gerektiği bizlere iletilirken bunun altında yatan ana sebeplerden birisi

birliğin bozulmamasının sağlanmasıdır. Birliktelik, kilisenin en belirgin özelliklerinden birisi olmalıdır. Bu birliktelik geçmiş zamanlardaki Yahudi ve Grek ayrımından başlayıp (I Ko. 7:19) bütün dünyasal ayrımları aşan bir birlikteliktir. İşte bu yüzden Pavlus kilisede baş gösteren ayrılık karşısında bu kadar tepkili olmuştur. Ne yazık ki imanlıların birlikteliğinin söleni sayılan Rabbin sofrasında bile ayrılık baş göstermiştir. Dünyevi konularda bölünmeye başlayan kiliseler bir kere ayrılmaya başladı mı bunu durdurmak zorlaşır bir süre sonra modern müzik kiliseleri, şu rahibin kilisesi, evde eğitim verenlerin kilisesi, Demokrat Partililerin kilisesi, mavi halı sevenler kilisesi şeklinde bu ayrılmalar uzadıkça uzar. İmanlıların benzer şekillerde birlik olmalarının Hıristiyan birliği ile alakası yoktur. Kilise birlik olmak zorundadır.

Tanrı sevdiği için bizimde sevgi dolu olmamız gerekir. Bizlerin birlik olabilmesinin tek yolu sevgidir. I. Korintliler 8:1’de Pavlus şöyle demiştir: “«Hepimizin bilgisi vardır», bunu biliyoruz. Ne var ki bilgi insanı kibirlendirir, sevgi ise geliştirir..” Pavlus’un I. Korintliler 8. bölümden 14. bölüme kadar geniş bir şekilde ele aldığı, sevgi ve başkalarını düşünmenin eylemlerimizi yönlendirmesi konusunun temeli bu ayette atılmıştır. Pavlus, Tanrı’nın kilisesini yürekte seviyordu. Pavlus’un I. Korintliler 14:26’da “Her şey topluluğun gelişmesi için olsun.” ve 31. ayette “Herkesin bir şeyler öğrenmesi ve cesaret bulması için ..” yazdığı gibi açıkça görürüz ki Pavlus kilisenin yüreği konusunda oldukça hassastır. Pavlus, yaşadıklarına rağmen kendisi için 15:9’da şöyle konuşmuştur: “Ben elçilerin en küçüğüyüm. Tanrı’nın topluluğuna zulmettiğim için elçi olarak anılmaya bile layık değilim.” Bu ayetlere bakarak bile Tanrı’nın bizi eğitmesi için neden Pavlus’u seçtiğini anlamak kolaydır. Pavlus’un I. Korintliler 16:14’de “Her şeyi sevgiyle yapın” demiştir.

Rabbimiz İsa Mesih’in kendi kanını akıtarak ve bizler için kendi bedenini kurban olarak sunduğunu (I Ko. 11:23-26) bir kez daha hatırlayalım. İlk Hıristiyanlar daha ilk günlerde bunu öğrenmişlerdir. I. Korintliler 15:3-5’de ilk dönem kiliselerinin inanç bildirgesini okuyabiliriz: “Mesih, günahlarımıza karşılık öldü,” (çrf. Rom.5:6-8; Gal. 2:21; I Pet. 3:18).

Bahsi geçen sevginin özellikle ilginç olan yönlerinden birisi de Korint topluluğuna seslenirken bile Pavlus’un, kendileri gibi çağırılmış olan diğer kiliselere karşı gösterdiği hassasiyettir. Mektubun en başından itibaren Pavlus, Korintlilere bunu hatırlatmıştır: “Mesih İsa’da kutsal kılınmış ve kutsal olmaya çağırılmış olan sizlere ve hepimizin Rabbi İsa Mesih’in adını her yerde anan herkese” (I Korintliler 1:2).

Pavlus, aynı sevgiyi Korintlilere göstermekten kendini alıkoyamamıştır. Bu yüzden I. Korintliler 4:17’de okuduğumuz gibi Pavlus sevgili Timoteyus’u onlara göndermiştir. Son bölüm olan 16. bölümün 1 - 4 ayetlerinde Pavlus Korintlilere şöyle seslenmiştir: “Kutsallara yapılacak para yardımına gelince....” Erken dönem Hıristiyan toplulukları bile içlerinden gelen sevgiden dolayı başkalarına yardım edebilmek için uğraşıyorlardı. Peki bizim kilisemiz benzer bir sevgi işareti taşımakta mıdır? Kilise, Tanrı sevgi dolu olduğu için aynen sevgi dolu olmak zorundadır. Kilise, bu karanlık, bencil ve günahkâr dünyanın ortasında Tanrı’nın sevgisinin görünümü olmalıdır. Peki, bizim kilisemiz bu durumda mı? Biz kilise olarak Tanrı’nın karakterini yansıyabiliyor muyuz?

Yeni Antlaşma’da kilise hakkında karşımıza çıkan yüce ifadeler bunlardır! Efesliler 5:25’de şöyle yazılmıştır: “Mesih inanlılar topluluğunu nasıl sevip onun uğruna kendini feda ettiyse....” Elçilerin İşleri 20:28’de Tanrı’nın Kendi kilisesi uğruna Kendini verdiğini, kilisesini Kendi kanı karşılığında aldığını okuyoruz. Eğer bizler Tanrı’ya iman eden insanlar isek bizlerde İsa Mesih’in karşılığında kendisini sunduğu kiliseyi sevmeden duramayız. Tanrı neden kilisesine bu kadar önem vermektedir? Çünkü Tanrı, kilisesi aracılığı ile kendi yüceliğini sergilemektedir.

Yeni Antlaşma’da ki bende en fazla merak uyandıran ayetlerin bir tanesi I. Korintliler 15:19’da yer almaktadır. Bu ayette Pavlus şöyle demiştir: “Eğer yalnız bu yaşam için Mesih’e

ümit bağlamışsak, herkesten daha çok acınacak kişileriz..” Yanlış tatminlerin peşinden koşan Hıristiyanlar için bu çok önemli bir ayettir. Günümüzde bir çok kilisenin sunduğu Hıristiyanlıkta, bütün çekilen acıların karşılığının bu dünyada alınacağı, bütün fedakârlıkların ödülüne yaşarken kavuşulacağı ve bütün gizemlerin bu ömürde açığa kavuşacağı öğretilmektedir. Ancak Pavlus’un öğrettiği Hıristiyanlık bu değildir hatta tam aksine Rabbimiz İsa Mesih’in müjdesi bu değildir. Bu durumda kiliselerimizin müjdesi de bu öğreti olamaz. Eğer bir Hıristiyan’ın hayatını bu dünyadaki işlerine göre ölçmeye kalkarsanız ne İsa Mesih’in ki yeter ne Pavlus’un ki nede bizim ki yetecektir.

Sonuç olarak gördüğümüz gibi Pavlus, yaptığı her şeyi müjde uğruna yapmıştır (*bkz I Ko. 9:23*). Peki bizim kilisemiz yaptığı her şeyi müjde uğruna mı yapmaktadır? Eğer biz Tanrı’yı yüceltmek için Tanrı’nın istediği gibi bir topluluk olmak istiyorsak her konuda-müjdenin verdiği mesajdan, birbirimize karşı fedakâr sevgi beslediğimiz yaşamlarımıza kadar-nihai ümidi kendimize kılavuz olarak belirlemiş bir topluluk olmalıyız. Ancak bunu yaparsak yüce Tanrı’nın imanlı temsilcileri olabiliriz.

İşte, Tanrı’nın kilisesine yaptığı şey budur! I. Korintliler 1. bölümde Pavlus şöyle yazmıştır(1:28-29): *“Tanrı, dünyanın önemli gördüklerini hiç indirmek için, dünyanın önemsiz, soysuz ve değersiz gördüklerini seçti. Öyle ki, Tanrı’nın önünde hiçbir insan övünmesin.”* Neden Tanrı sizi ya da beni yada bu kilise gibi değersiz olanları kullanmayı seçer biliyor musunuz? Çünkü Kendisinin kolay bir şekilde anlaşılmasını istemiştir!

Bir kaç sene önce katılmış olduğum bir konferansta, Güney Carolina, Columbiya’daki First Presbiteryan Kilisesinden, Mark Ross şunları dile getirmişti, “Bizler, Tanrı’nın en önemli delillerinden birisiyiz.” Mark sözlerine şöyle devam etti, “Pavlus’un Efesliler 4:1-16’da kilise için beyan ettiği ve en çok üzerinde durduğu konu, kilisenin Tanrı’nın yüceliğinin yansması ve ifadesi olması ve bu yüzden de Tanrı uğruna yaşanılması gerekmediği benzeri diğer bütün şeytani saldırılara karşı Tanrı’nın karakterinin savunmasını üstlenmiş olmasıdır. Tanrı, Kendi isminin yüceltilmesi için Kendi kilisesine güvenmiştir. Sizin yaşam koşullarınız aslında Tanrı tarafından, O’nun erdemlerini beyan etmeniz ve sergilemeniz için verilmiş olan bir fırsattır.”

Eğer dikkatli olmaz isek bireyselliğimiz, günaha karşı toleransı düşük olan yarı-Hıristiyanlığın içimizde yeşermesine fırsat verebilir, bencilliğimiz müjde gibi en önemli bir konuda bölünen ancak daha önemsiz konularda birleşen yarı-Hıristiyanlığa bizleri yöneltebilir. Yarı-Hıristiyan sevgisine alışırsak, imanlı kardeşlerimize karşı sadece duygu temelli sevgi besleyebilir, uzun süre beraber olduğumuz imanlılara karşı ailevi bir sevgi hissedebiliriz. Ancak, bu yaklaşımların hiç birisi bizim kilisemizi temsil etmemelidir çünkü bütün bunlar Tanrı hakkındaki gerçeğin *yalan* ile değiştirilmesidir. Tanrı’nın karakterinin yanlış bir şekilde yansıtılmasıdır. Gerçek kutsallık disiplin içerir. Gerçek anlamında birliğin sağlanması sadece İsa Mesih etrafında olabilir ki zaten kiliselerin kendi içlerinde sergiledikleri çeşitlilik ama aynı zamanda İsa Mesih’de teklik, beden birliğinin en güzel ifadesidir. Gerçek sevgi, doğal sınırları aşar, duygulardan bağımsızdır. İsa Mesih’e olan aşkımdan dolayı hiç tanımadığımız, görmediğimiz kişileri bile kapsar. Tanrı’nın yüceliği işte kilisede böyle gösterilir. Kilise sadece bu şekilde gelişebilir.

Peki ya biz Tanrı’nın yüceliğini nasıl göstereceğiz?

Tanrı’nın Sözü’nde bizlere göstermiş olduğu yoldan şaşmadan kiliselerimizi düzenleyerek.

Tanrı adına, Kilise kendisini kutsallık, birliktelik ve sevgi içinde yaşamaya adanmıştır.

Ya siz? Seklinde olmalıdır.

Kutsal Yazılar İndeksi

Matta 5:16	58
Matta 8:15	58
Matta 18	51, 52
Matta 18:15-17	52
Matta 20:26	53
Matta 20:28	53
Matta 22:13	54
Matta 23:11	54
Matta 25:44	54
Matta 27:55	54
Matta 28:19	54-55, 57
Mar 1:13	46
Mar 1:31	48-49
Mar 9:35	51
Mar 10:43	48-49
Mar 10:45	48-49
Mar 15:41	48-49
Luk 4:39	47
Luk 8:3	46
Luk 10:40	36
Luk 12:37	39
Luk 17:8	45
Luk 22:26-27	45
Yu 2:5	35
Yu 2:9	35
Yu 12:2	33
Yu 12:26	34
Yu 13	34
Yu 13:17	35
Yu 13:34-35	35
Yu 13:35	35, 36
Yu 14:21	35
Yu 15:10	35
Yu 15:14	35
Elçilerin İşleri 1:17	2
Elçilerin İşleri 1:23-26	2
Elçilerin İşleri 1:25	2
Elçilerin İşleri 2	5
Elçilerin İşleri 2:41	5
Elçilerin İşleri 2:47	5
Elçilerin İşleri 6	5, 22, 33-34
Elçilerin İşleri 6:1-5	5
Elçilerin İşleri 6:1-7	5
Elçilerin İşleri 6:1	5
Elçilerin İşleri 6:2	5
Elçilerin İşleri 6:3	5

Elçilerin İşleri 6:4	6
Elçilerin İşleri 6:5-6	6
Elçilerin İşleri 8	6
Elçilerin İşleri 9	6
Elçilerin İşleri 11:29	2
Elçilerin İşleri 11:30	2
Elçilerin İşleri 12:25	2
Elçilerin İşleri 14:21-23	2
Elçilerin İşleri 15	2, 22
Elçilerin İşleri 15:2	2
Elçilerin İşleri 15:4	2
Elçilerin İşleri 15:6	2
Elçilerin İşleri 15:22	2
Elçilerin İşleri 15:23	2
Elçilerin İşleri 16:4	2
Elçilerin İşleri 18:27	2
Elçilerin İşleri 19:22	2
Elçilerin İşleri 20	22
Elçilerin İşleri 20:17	5, 23
Elçilerin İşleri 20:24	5
Elçilerin İşleri 20:28	5
Elçilerin İşleri 20:7	5, 34
Elçilerin İşleri 21:18	5
Elçilerin İşleri 21:28	5
Rom 1:11-12	59
Rom 12:7	59
Rom 13:4	59
Rom 15:25	59
Rom 15:26	57-60
Rom 15:31	59
Rom 15:8	59
Rom 16:1	59
Rom 16:1	59
Rom 5:6-8	59
Rom 6	60
I Korintliler	6
I Korintliler 1	6
I Korintliler 1:2	6
I Korintliler 1:13	6
I Korintliler 1:28-29	6, 22
I Korintliler 3:5	6
I Korintliler 4:17	9-13, 14
I Korintliler 5	9,10, 11
I Korintliler 5:5	11
I Korintliler 5:7	11-12
I Korintliler 5:11	11
I Korintliler 5:12	11
I Korintliler 5:13	11
I Korintliler 6:4	13-14, 18-20
I Korintliler 7:19	13-14

I Korintliler 8-14.....	13, 18
I Korintliler 8:1	13
I Korintliler 9:23	17
I Korintliler 11	6
I Korintliler 11:23-26.....	6
I Korintliler 12:4-7.....	6
I Korintliler 12:5	6
I Korintliler 12:12	6-7
I Korintliler 12:27	6
I Korintliler 14:12	6
I Korintliler 14:26	6
I Korintliler 14:31	6
I Korintliler 15:3-5	6
I Korintliler 15:3	6
I Korintliler 15:9	6
I Korintliler 15:19	6
I Korintliler 16:1-4	6
I Korintliler 16:1-2	6
I Korintliler 16:14	6
I Korintliler 16:15	6
II Korintliler 2	18-20
II Korintliler 2:6-8	18
II Korintliler 3:1	18-20
II Korintliler 3:3	19, 23
II Korintliler 3:6-9	22
II Korintliler 4:1	23
II Korintliler 5:18	23
II Korintliler 6:3-4	23
II Korintliler 8:4	23
II Korintliler 8:19-20	23
II Korintliler 9:1	24
II Korintliler 9:12-13	24
II Korintliler 11:15	18
II Korintliler 11:23	18
II Korintliler 11:8	18
Galatyalılar 1	6
Galatyalılar 1:8	6
Galatyalılar 2:17	6
Galatyalılar 2:21	6
Galatyalılar 3:28	6
Galatyalılar 6	6
Efesliler 3:7.....	6
Efesliler 4:1-16.....	6
Efesliler 4:11.....	6
Efesliler 4:12.....	6
Efesliler 5:25	6, 39
Filipililer 1:1.....	58
Filipililer 4:15-18.....	58
Kolosaliler 1:23	6
Kolosaliler 2.....	6

Koloseliler 4:17	6
I Timoteyus 1:12	17
I Timoteyus 2	17
I Timoteyus 3	17
I Timoteyus 3:1-7	17
I Timoteyus 3:2	17
I Timoteyus 3:8-13	17
I Timoteyus 4:14	17
I Timoteyus 5	17
I Timoteyus 5:17-18	17
I Timoteyus 5:17	17
II Timoteyus 1:18	25
II Timoteyus 4:3	25
II Timoteyus 4:5	25
Titus 1	60
Titus 1:5	60
Titus 1:6	60
Fil 13	58
İbraniler 1:14	6
İbraniler 6:10	6, 22
İbraniler 10:25	6
İbraniler 13:17	6
Yakup 3:1	25
Yakup 5:14	33
I Petrus 1:12	17
I Petrus 2:12	17
I Petrus 3:18	17, 18
I Petrus 4:10-11	17
I Petrus 4:10	17
I Petrus 5:1	17
I Petrus 5:2	17
I Yu 4:20	17
II Yu	25
III Yu	25
Esinleme 2	59
Esinleme 2:19	59
Esinleme 3	59
Esinleme 5:14	59
Esinleme 11:16	58
Esinleme 19:4	58-59